

Hõikus 4

Võru Kesklinna Kooli almanahh

2024

Koostanud: Aigi Musto, Aliis Aalman, Anne Kuklane, Inga Kirss,
Inna Süving, Kaare Lill, Kaie Püvi, Merlin Mürk, Tiina Suumann

Toimetanud: Luule Puusepp ja Aigi Musto

Kujundus ja küljendus: Sigrid Liira

Trükk: Bookmill

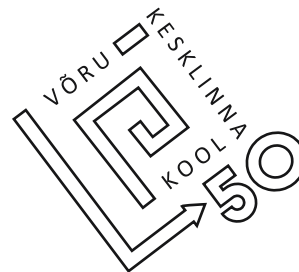
Armas lugeja!

Sa hoiad käes Võru Kesklinna Kooli almanahhi „Hõikus“, mis markeerib meie kooli 50. sünnipäeva. Heaks tavaks on saanud sünnipäeva aastaks kokku koguda õpilaste kirja- ja kunstitööd ning põimida need kokku üheks tervikuks – kingituseks koolile. Kaante vahele on talletatud nii suurte kui väikeste kirjameistrite huvitavad mõtted, helged luuleread ja seikluslikud fantaasiajutud. Kogumiku ilmestavad sügavalt isikupärased kunstitööd, mis jutustavad vaatajale omaette lugusid puhtas pildikeeles.

Vaatamata viimaste aastate keerulisele ajale on jätkunud õpilastel aega ja soovi hoida elus kaunist emakeelt ning julgust avaldada oma kirjutisi. Lugeja saab elamuse viimase kümne aasta kirjatööde paremikust.

Täna kõiki õpilasi ja õpetajaid, kes „Hõikuse“ ilmumisele kaasa aitavad! Soovin kõigile mõnusat lugemist, lahedat avastamisrõõmu kõikidele, kelle kirjaread kaante vahel.

Kaare Lill
direktor





Cidra Angela Abbara, 6. klass

EV 100 — KÕIGE PAREM KINGITUS



Kaunis Eesti

Eesti, see on kaunis maa,
minu armas kodumaa.
Paksud metsad, kaunid linnad,
sillerdavad järvepinnad.

Kevadel on Eestimaa
kaetud lillevaibaga.
Keset suve jaanipäev,
palju jaaniusse näen.

Sügis nagu ikka tuleb,
kaunid lehed on mul süles.
Talvel on meil ainus mure,
et saaks Eestimaale lume.

Maria-Elise Kuklase, 3. a klass

Armsale Eestimaale

Eestimaal, Eestimaal, minu armsal kodumaal,
on talvel nõnda tähtis päev,
on armsa Eesti sünnipäev.
Oled nõnda lahke, hea,
igäüks sind meeles peab.
Tervitab sind suur ja väike,
sinu rõõmuks paistab päike.
Majad juba pidurüüs,
lastel lauluviisid suus.
Sinust väga hoolime, õnne sulle soovime.
Oleme su kaaslasteks,
täna saad sa saja-aastaseks.

Laura Piirisaar, 3. a klass

Eesti Vabariik 100

Eesti riik saab ju sada.
See ei ole üldse paha.
Riigi kohta on see noor.
Vajab palju meie hoolt.
Kasvatame riigi vanemaks
ja teeme palju paremaks.
Kui mina saan ka kunagi sada,
siin elada siis poleks paha.

Karl-Martin Oja, 3. a klass

Eesti Vabariik 100

Täitunud on aastaid sada,
nii me oleme käinud oma rada.
On olnud nii häid kui halbu aegu
ja me oleme nendega rahul praegu.

Me peame hoidma oma kodumaad,
sest selle on rajanud meie esivanemad.
Meil on kaunis loodus
ja selle hoidmiseks on meil oma moodus.

Carolina Roomets, 3. a klass

Minu Eesti

Mina kõnnin oma rada,
Eestil varsti täitub sada.
Eestlane on virk ja krapas,
siin on rõõmus iga laps.
Eestis elada on hea,
siin on ilu üle pea.
Meil on metsi, rabasid
ja ka kauneid tavasid.
Meel mul pole üldse mõru,
sest mu kodulinn on Võru.

Kaisa Kodas, 3. a klass

Minu armas Eestimaa

Minu armas Eestimaa,
elada siin on hea.
Puhas õhk ja ilus loodus
meie jaoks kui loodud.

Varsti Eestil sada täis,
mina ikka koolis käin.
Hinded on mul neljad-viied,
spordikoolis jalad kiired.

Eestimaa, Eestimaa, elada siin on hea,
paremat kohta ma koduks ei tea.
Sünnipäeva puhul õnnitlen sind,
tean, et ootad alati mind.

Kertu Kääpakaust, 4. c klass

Sulle, Eestimaa

Ma ei teeni raha,
kuid kinki teha tahan
Sulle, Eestimaa.

Aus olla püüan.
PALJU ÕNNE hüüan
Sulle, Eestimaa!

Õpin ikka hästi,
käitun nagu kästi,
minu linn on nagu tõru,
sest ma elan väikses Võrus.

Oliver Keel, 3. a klass

100

Eesti on mu kodumaa,
armastus ja hing.
Sulle luban seda ma,
eal ei jäta Sind!
Selle üle olen uhke,
et ma olen eestlane.
Tatsanud me oma rada
iseseisvalt aastat sada.

Karola Rõõm, 3. a klass

Eesti 100

Eestil tuleb sünnipäev.
Ta on päris vana.
See on kõigil tähtis päev,
sest vanust saab tal sada.

Siis on pidu-pillerkaar,
rahvas rõõmsalt hõikab:

Palju õnne, isamaa!

Õnnitluseks lipu heiskab.

Sven Eerik Siirak, 3. a klass

Palju õnne, Eesti!

Palju õnne, armas Eesti! Oled saanud saja-aastaseks. Igaüks meist, nii suur kui väike, on selle sündmuse puhul väga õnnelik. Armas Eesti, need sada aastat on küll möödunud linnulennul, aga selle saja aasta sees on olnud ka väga palju halbu sündmusi. Ma soovin, et Eestis ei tuleks enam mingeid sõdasid ega looduskatastroofe, et Eesti oleks vaba ja iseseisev riik edasi. Veel soovin, et ka järgmise saja aasta pärast saaksid lapsed käia puhtas ja ilusas looduses. Selleks püüan hästi õppida, et tulevikus oma tarkusi ja teadmisi rakendada Eesti heaks. Armas Eesti, ela, õitse ja kasva ning soovin sulle tarku ja hoolivaid inimesi.

Kerttu Hallist, 3. a klass

Kõige parem kingitus

Eestis on hea elada, aga teen juttu sellest, mis meil hästi on või mida saaksime Eestile tema 100. sünnipäevaks kinkida.

Ma arvan, et Eestile on kõige parem kingitus Eesti rahvas. Eesti elu võiks edendada ka see, kui inimesed üksteisega rohkem suhtleksid. See looks palju turvalisema õhkkonna. Muidugi oleks ka prügi sorteerimine ja looduse hoidmine Eestile igati tänuväärne kingitus. Iga sorteeritud prügikott võib Eestit väga palju aidata.

Ei oska kirjeldadagi, kui hea on Eestis elada! Meil pole palju mürgiseid loomi ega taimi, samuti pole paljusid haigusi, mis teistes maades palju kannatusi põhjustavad. Eestis on vaikne, ei ole nii palju kära ega müra. Ainult et igasse Eesti nurka võiks luua ka rohkem neid asutusi, mis hakkaksid Eesti heaks töötama ja mis valmistaksid siinsetele inimestele rõõmu, sest Eesti väärib rohkem rõõmsaid inimesi. Need asutused võiksid olla teatrimajad, kinod, poed, renoveeritud haiglad, turvalisemad mänguväljakud ning asutused, mis tegeleksid erivajadustega inimeste soovide täitmisega.

Iga laps saab Eestile väga suureks eeskujuks hästi õppides, oma hea kujutlusvõimega või olles ka hea spordis ja pillimängus. Ma loodan, et kõik eestlased, kes seda lugu loevad, saavad aru, et Eesti on meile väga suur kingitus ning ei lähe ära Soome, sest siis pole meil enam Eestit, seda kullakallist kinki, mida peab väga hoidma!

Heleene Anton, 3. a klass

Kallis Eestimaa,

ma sooviksin, et kogu Sinu 100. sünnipäeva aasta jooksul külastaksid Eestimaa koole ja lasteaedu sajad erinevad Eesti inimesed, kes räägiksid lastele oma lugusid Sinust. Inimesed, kes on elanud aegadel, kui meie veel sündinud ei olnud. Sooviksin, et nad jutustaksid meile, milline oli

elu siin 20 aastat või 30 aastat või 40, 50, 60, 70, 80 aastat tagasi. Kuidas inimesed tol ajal elasid, milliseid Eesti traditsioone tähistati, millised olid rasked ja millised ilusad ajad. Et nad räägiksid suuri lugusid Eestimaa muutumisest ja et nad räägiksid väikseid lugusid Eestimaa kodudest-inimestest. Et nad räägiksid, kuidas nad mäletavad Sind, Eestimaa. Räägiksid, mida siis veel olemas ei olnud ja mis oli loomisel, millised olid meie kodulinnad, millist tööd tehti, kuidas koolis käidi-õpiti. Tahaksin teada, mis oli kõige kurvem ja mis kõige ilusam sündmus, mis nendel aegadel Eestis toimus. Tahaksin, et Sinu ajalugu tuleks meieni inimestelt, mitte vaid õpikust.

Kõige oodatumad sünnipäevalood oleksid aga just 100-aastased lood, mida need jutustajad ehk mäletavad oma emade-isade või vanaemade-vanaisade poolt räägituna. Mis oleks ilusam kingitus Sulle, kui see, et Eestimaast räägitakse suuri lugusid, mida meie, väikesed inimesed veel kaua mäletama jääme ning oma lastele ja lastelastele edasi kinkida saame. Nii hoiame Eestimaad oma südames kui imeilusat muinasjuttu, mis iial otsa ei saa... Mida paremini me neid lugusid hoida oskame, seda tugevamaks, tublimaks ja ilusamaks koos Sinuga saame. Ma luban Sulle, et nii ei kao Sina, meie ega muinasjutt.

Ja kui Sa siis kunagi kuulad oma lugu Sinu kahe-sajandal või kolmesajandal või nelja-viie-sajandal aastal... siis näed, et mul oli õigus.

Karl Marlon Poimu, 4. b klass

Kõige parem kingitus on ise loodud kingitus

Minu arvates on parim kingitus Eesti rahvale see, et Eesti on iseseisev riik, mis sündis 24. veebruaril 1918. aastal. Täna on Eesti olnud vabariik juba peaaegu 100 aastat. Eesti sünnipäeva tähistatakse igal aastal uhke paraadiga ja presidendi vastuvõtuga ning meeleoluka kontserdiga. Samuti võiks korraldada sünnipäevakoogi võistluse. Võistlus oleks selline, et iga klass või lasteaiarühm teeb koogi või tordi. Igas koolis või lasteaias selgitatakse välja selle maja parim küpsetis, mis omakorda läheb edasi vabariiklikule võistlusele. Teine tore plaan oleks joonistusvõistluse korraldamine. Iga eestlane võib joonistada pildi, mida tema jaoks tähendab Eestimaa või kuidas ta tähistab oma riigi sünnipäeva. Veel oleks hea plaan kuulutada välja nuku näitemängu võistlus, mille jaoks iga klass või lasteaiarühm meisterdab nukud, mõtleb välja lõbusa näitemängu ja teeb sellest lõbusa video. Nüüd sai vist piisavalt võistlusi kirjeldatud, millega võiks tähistada Eesti Vabariigi sünnipäeva.

Loodan, et kõigil eestimaalastel tuleb tore vabariigi sünnipäev.

Anne Lee Tikis, 4. b klass

Kõige parem kingitus ehk kolm kingisoovi

Mina elan Eestis. Mulle meeldib siin. Eestimaal on ilus loodus: erilised metsad, salapärased sood, maalilised jõed ja järved. Minu kodukohas Võrumaal on imelised kohad Haanja kõrgustik ja Rõuge Ööbikuorg.

24. veebruaril 2018 on Eestil tähtis sünnipäev. Eesti saab 100-aastaseks. See on väga uhke vanus. Ma tahaksin Eestile midagi kinkida. Mis võiks olla kõige parem kingitus? Ma kingiksin kolm soovi. Esiteks soovin ma Eestile hubaseid kodusid, kus oleks palju lapsi. Lastel on mõnusam kasvada puhtas looduses. Teiseks soovingi, et jääks püsima puutumatu loodus. Minu kolmas soov on, et eestlased hoiaksid oma maa puhtana prügist ja kemikaalidest.

Küll on tore, et saan elada puhtas Eestis! Tahan siin õppida, töötada ja siia elama jääda.

Otto-Mathias Jõgi, 4. d klass

Kõige parem kingitus on kojutulek

Ma käin praegu neljandas klassis. Tahan pärast põhikooli lõpetamist kutsekoolis omandada keskhariduse ja eriala. Kelleks saada, seda veel ei tea. Pärast koolide lõpetamist tahan jääda Eestisse ja töötada siin. Ka minu vanavanemad ja vanemad pole Eestist lahkunud ja on siin kõvasti tööd rüganud. Kui mu vanemad sündisid, oli hüüdlauseks „Maa tuleb täita lastega“. Laste sündide arv kasvas. Sellest pole eriti kasu, sest just osa nendest lastest töötab või elab välismaal ja teenib tulu võõrale riigile, mitte Eestile.

Nad teenivad seal väga hästi. Aga kui palju kulutas Eesti riik, et anda hea haridus, eriala, keeleoskus ja arstiabi. Selleks on Eesti inimesed kõvasti vaeva näinud ja kulutanud raha. Kui see kõik viiakse välismaale, siis mis kasu saab Eesti riik?

Minu arvates on Eestile kõige parem kingitus, kui kõik inimesed pöörduksid koju tagasi ja töötaksid Eesti riigi heaks.

Steven Nääme, 4. c klass

Parim kingitus

Eesti saab varsti 100-aastaseks. Sünnipäevadel räägitakse ikka kingitustest, aga minu arvates on Eesti ise üks suur kingitus.

Mulle meeldib meie loodus, sest meil on puhas ja reosutamata loodus. Huvitavad taimed ja putukad ning meie jahe kliima. Eriti on meil vedanud erinevate loomaliikidega. Eriti huvitav on vaadata metsas olles hunte, rebaseid, karusid ja isegi põtru. Mina olen oma metsamatkadel veel näinud metskitsi, rähne, põldhiiri, tihaseid.

Veel meeldivad mulle meie talved. Talvel saab suusata, uisutada, lumesõda pidada, lumememme ehitada ja palju teisi lõbusaid asju teha. Talvel on ka jõulud ja minu sünnipäev. See ongi minu arvates kodumaa suurim kingitus ja ma soovin Eestile head sünnipäeva.

Henri Ausin, 4. c klass

Kõige parem kingitus on lapsed

Inimestele meeldib saada kingitusi. Mõni tahab autot, mõni maja, mõni hoopis parfüümi. Teised tahavad aga mõnusat õhtut perega, sõpradega koos olla või lihtsalt valgeid jõule. Eesti on minule kinkinud palju asju. Üks väga tähtis ja oluline kink on see, et mul on hea ja turvaline kodu. Mul on perekond. Eestis pole õnneks looduskatastroofe. Eestis on hea veel see, et siin on palju ilusaid metsi ja kaunis loodus. Eesti jaoks oleks juba see kingitus, kui inimesed seda loodust paremini hoiaksid.

Eestile parima kingi valimine on väga raske. Variante on väga palju. Kindlasti peab see kink olema südamest. See kingitus ei pea olema üldse kallis. Ka väikesed asjad on head. See kink peaks tooma rõõmu Eesti rahvale.

Väga suur kink Eestile oleks kindlasti see, et eestlased ei koliks ära välismaale, vaid jääksid ikka oma kodumaale. Muidugi on väga hea kingitus ka lapsed, sest meid, eestlasi, on väga vähe ja jääb järjest vähemaks. Eestile oleks kindlasti hea, kui eestlaste arv kasvaks. Muidugi võiks Eestile kinkida mingeid lähedaid üritusi.

Ma mõtlesin tükk aega, et mis on siis parim kink Eestile. Lõpuks otsustasin, et parim kink Eestile oleks lapsed, sest ilma lasteta jääks eestlasi üha vähemaks ja vähemaks, kuni lõpuks kaoksime üldse. Ilma eestlasteta ei saaks olla ka sellist toredat riiki, nagu selleks on Eesti. Sellest oleks muidugi väga kahju, sest Eesti on minu kodumaa.

Aurelia Kumm, 6. a klass

Eestimaa

Eestimaa, mu kodumaa,
ei siin sõda olla saa.
Õnnelik siin olla saan,
sest ma elan Eestimaal.
Eestimaa, mu kodumaa,
ei ma jäta eales sind.
Kaitsen sind ja sina mind,
koos meil ikka parem on.
Rahvuskivi paekivi,
rahvuslind on pääsuke
ja rahvuslill on rukkilill.
Eestimaa, mu kallis maa,
ei ma jätta saa sind eal.
Lipuvärvid ilusad,
lipp on kaunilt lehvimas.
Värvideks on sinine,
must ja valge ka veel.
Siin on loodus täies hoos,
kõigil parem olla koos.
Mis on meie emakeel?
Loomulikult eesti keel!
Ei ma eales kaota sind,
Tuleb elanikke juurde,
pole aega mõelda muule.

Julia Tammemägi, 6. b klass

Eesti

Karge õhk ja valge lumi
kõigepealt mul meelde tuli.

Palju puid ja põllumaad
korraga sa näha saad.

Meil on jõgesid ja järvi,
metsalinde igat värvi.

Leidub mägesid ja rahne.
Ka raba näha tahtke!

Räägime siin eesti keeles
ja oma lugu peame meeles.

Laias laastus on kõik sama,
olgugi et vanust sada.

Mihkel Männiste, 5. c klass

Kodumaa

Eestimaa on ilus maa,
Võrumaa mu kodumaa.
Meil on oma võru keel,
meil on oma eesti meel.

Eestimaa, mu rõõmumaa,
elukoht on Võrumaa.
Ümber Võru põllumaad
aasta ringi ilusad.

Palju siin on jõgesid ja järvi,
metsad on rohekat värvi.
Kuiigi väike on mu maa,
mulle ikka armas ta.

Daniel Vaškel, 5. c klass

Eestimaa, mu kodumaa

On Eestimaa mu kodumaa
ja selleks ikka jääb.
Ta pole üldse kuri maa
ja rõõmsamaks ta läeb.

Ei ole palju linnasid,
on metsi, soid ja rabasid.
Siin loomariik on rikkalik
ja elab arusisalik.

Su loodust tahan hoida ma,
et jääksid ikka püsima.
Jääb Eesti mu südamesse ikka
ja soovin talle iga pikka.

Karl Pärtel Arvi, 5. c klass

EV 100

Eestimaa ilus ja hea,
temast kirjutan mõne rea.
Olla luban tubli ja hea,
kuid siiski teha mõne vea.
Endalt kodakondsust luban mitte võtta,
selle maa nimel kas või minna sõtta.
Presidente on olnud meil neli,
igäüks neist tubli ja veli.
Eesti on väike, aga vaba,
hümni peale liputavad koerad enda saba.
Talvel korra käin Otepääl,
seal sõidan ja hullan suusamäel.
Ilm on õues tihti kole,
vahel päikestki väljas pole.

Kõndides koduteel
ühel päeval on siin inimesi rohkem veel.

Roven Ilves, 6. b klass

Kõige parem kingitus on elamisväärne elu

Kingitus ei pea olema suur, peaaasi, et see on tehtud südamega ja sa leiad sellest rõõmu. Kingitus pole lihtsalt asi, mis sa annad kellelegi. Tegelikult on Eesti ise teinud meile väga palju kingitusi, kui mõtleva hakata, tuleb palju mõtteid. Kuid meie saame ka kinkida oma tegevusega palju head Eestile. Eesti kingitus on minu jaoks turvaline kodu, see tähendab, et pole sõdasid, orkaane ega vulkaanipurskeid. On palju loodust ja on olemas kodukoht. Ma soovin, et Eesti kingiks oma rahvale, et suvi oleks päikseline ja soe ning talvel piisavalt lund, et kelgutada, sügis oleks kaunis värviline ning kevad ei oleks nii vesine ja porine. Töökohti võiks samuti rohkem olla ja palgad töötaja väärilised, aga kindlasti on tähtsamad puhas loodus ja turvaline kodu. Mõned väga hädaldavad selle üle, et Eestis on halb, aga tegelikult on ju eesti keel väga ilus. Eesti keel on väga suur kingitus Eesti rahvale. Eesti on mulle kinkinud kõige tähtsama asja üldse, milleks on armastav pere, hoolivad sõbrad ja kindlasti elamisväärne elu. Ma olen väga tänulik Eestile.

Anete Hani, 6. a klass

Kõige parem kingitus Eestile

Eesti Vabariigi 100. sünnipäev jõuab üha lähemale ning selline auväärne vanus peaks küll kõiki panema tundma austust ja uhkust Eesti vastu. Eesti Vabariik on iseseisev ja meil on suur au olla demokraatlikus riigis. Näiteks kõigil naaberriikidel nii vedanud ei ole. Eesti pole alati vabariik olnud, aga tänu Eesti elanike sihikindlusele, sõdurite visadusele ja diplomaatide oskustele pole Eestis enam sõdu ning oleme jälle omaette riik.

Mis võiks olla veel parem kingitus Eestile kui hoolivad ja sallivad kodanikud? Paraku paljud inimesed ei näita seda välja, kui tänulikud nad Eestile on. Mina pakun välja ühe heateo, mida saaks teha iga inimene Eesti Vabariigile sajandaks sünnipäevaks.

Valisin välja teo, mis on jõukohane igähele, inspiratsiooni selleks sain oma perest. Minu pere on alati olnud arusaamal, et kõige parem kingitus on head suhted. Ema arvates on hea kodanik see, kes sorteerib prügi ning hoolitseb selle eest, et ökoloogiline jalajälg oleks võimalikult väike. Kui mina olin veel väike, kirjutasin jõuluvanale kirja, kus soovisin olla jõulude ajal koos perega ja meil oleksid head suhted. Siis oli minu ainus soov, olla mitte tülitsev ning hästi läbisaav perekond.

Sama soovin ma ka tegelikult Eestile. Ma tahaksin loota, et kõik pereliikmed, täiskasvanud, lapsed ja eakad saaksid omavahel hästi läbi. Noorpered võiksid rohkem oma vanavanemaid külastada, see teeks nende tuju sada

korda paremaks. Pensionärid võiksid aidata lapselapsi hoida. Inimesed võiksid võtta aega, et olla rohkem koos perega. Kasvõi lauamänge mängida, sporti teha või jalutada. Töötajatel on kõigil tööl kiire ning unustatakse nautida käesolevat hetke. Kas sel on mõtet, kui sul on palju raha, aga pole seda kellegagi jagada? Kasvõi bussiga sõitmise aega võiks kasutada selleks, et helistada vanavanematele.

Selline oleks minu kingiidee Eestile. Hoolivad, sallivad ja kohusetundlikud kodanikud. Lisatulemuseks oleks see, et kui Eestis on tore õhkkond, saavad naabrid innustust ning Eesti maine tõuseks. Usun, et palju rohkem inimesi tahaks elada sellises riigis ning lapsi sünniks läbisaavas peresse rohkem.

Kärt Utsu, 6. c klass

Kõige parem kingitus on olla truu

Eestimaa saab peagi 100-aastaseks. Eesti on üle elanud mitu sõda, aga ainult tänu nendele, kes osalesid sõjas ja tulid tagasi võidukalt. Vabadussõjas langenuile on püstitatud ausambaid. Praegu on Eestis elanikel turvaline, sest pole sõda, maavärinaid, vulkaane jms. Tehnoloogia on väga arenenud ja sellepärast ongi Eestis elamine kingitus. Aga minu kingitus Eestile oleks, et ma elan igavesti Eestis ja

olen riigile truu. Ma sooviksin, et kogu Eesti rahvas kingiks Eestile midagi. Mina soovitaksin sellist kinki, nagu mina teen. Soovin, et keegi eestlastest ei reedaks Eestit. Loodetavasti jääb inimesi rohkem Eestisse, kui ta saab 100-aastaseks. See ongi Eestile üks suur kingitus, kui kõik, kes siin sünnivad, surevad ka siin.

Mattias Eskla, 6. c klass

Kõige parem kingitus on kultuur

Kõige parem kingitus pole see, mis sugulased sinule su sünnipäeval kingivad ega mitte ka kõik need eri värvi kingipakid jõulupuu all. Parimat kinki ei visata paari aasta pärast ära sellepärast, et see lakkas töötamast või ei paku enam huvi. Parim kink jääb alatiseks nende inimeste südamesse, kellele see kingitud on.

Parim kink, mis mulle kingitud on, on elu ning koht, kus ma seda kingitust avastan ja naudin. Selleks kohaks on Eesti. Mul on nii väga vedanud, et Eesti. See on koht, kus ma saan rõõmsalt ja puhanult ärgata, käia koolis, süüa tervislikult ning piisavalt, minna oma turvalisse koju ja rahulikult uinuda. Eestis on puutumatu loodus, värske ja puhas vesi ning õhk. Eestimaa on palju võidelnud ning vaeva näinud, et olla selline, milline ta praegu on. See ongi kõige parem kingitus, mis Eestimaa mulle teinud on.

Kõige parem kingitus, mis mina saaks Eestile teha, oleks säilitada Eesti kultuuri, hoida loodust ja seda igaveseks meeles pidada. Aitäh sulle, Eestimaa.

Kristin Vardja, 6. a klass

Minu armas kodumaa

Minu kodumaaks on armas ja pisike Eestimaa. Eestis on paksud rohelised metsad, sinised järved ja voolavad jõed. Eesti looduses on ka haruldased taimed ja loomad. Eestimaal pole tornaadosid, maavärinaid või tuumaplahvatusi. Meil on oma ilus ja kõlav emakeel, isamaad sümboliseerivates värvides lipp ja ilusa kujuga vapp. Lisaks sellele on Eestil ka ilus hümn hinge minevate sõnadega. Eestis on küll vähe inimesi, aga see meile ei loe, sest tänu sellele oleme me kokkuhoidvamad ja mõistvamad. Eestimaale tuleme me alati tagasi, isegi kui vahel mujal maailmas ringi rändame. Eesti pakub eestlastele kõike, mis on võimalik ja teeb kõik selleks, et inimestel siin ka hea oleks. Kohe varsti juba sada aastat vana Eesti on meid sünnitanud ja kasvatanud ning jääb alatiseks meie südamesse. Me armastame oma isamaad. Palju õnne, Eesti!

Lisett Kõöts, 7. b klass

Kõige parem kingitus on emotsioon

Eesti vabariik saab 100-aastaseks. Minu arvates oleks nii tore, kui kõik oleks õnnelikud. Piisab vaid, kui teha päevas üks heategu teistele. See ei pea olema midagi suurt, lihtsalt tuleks teha teisi inimesi õnnelikumaks, muutes nii maailma. Üks üldtuntud lause ütleb: „Headus algab sinust“. Võib kiita teiste riietust, head käitumist – kõike head, mida teine annab ja teeb.

Kui igaüks ütleks kaasmaalastele midagi head, siis saaksime liikuda koos parema maailma suunas. Meie kõigi tegudest oleneb palju. Ei ole isegi oluline, mis nahavärvi või kust pärit ollakse. Oluline on see, et me teeksime kõik, mis on meie võimuses, et muuta maailm, kus me elame, paremaks paigaks. Õnn ei peitu rahas, asjades ega milleski muus materiaalses. Kuigi kõike seda on vaja, ei kaalu see üle koos veedetud aega ja rõõmutunnet, mida saame head tegemisest. Loodame, et ühel päeval muutub maailm heaks ja õnnelikuks kohaks kõigile ning keegi ei pea olema õnnetu ega kurb teiste tegude pärast.

Elerin Andruse, 8. a klass

Kõige parem kingitus on headus

Ma arvan, et kõige parem kingitus üldse on headus. Tänapäeval kahjuks ei tehta heategusid üles lindistamata, et hiljem mingisse keskkonda üles laadida ja näidata seda, kui hea ja abivalmis ollakse. Oma isamaale oleks mu arvates kõige parem kingitus, kui me oleksime sõbralikud ja lahked üksteise vastu, see tekitab ka endas väga hea tunde. Viimase aasta jooksul olen kogunud palju ning olen suutnud leida endale sihtmärgid ja motivatsiooni nende poole püüelda.

Minu kingiks isamaale sel aastal on parem mina, kes täidab oma eesmärgid ning püüab parem olla teiste inimeste vastu alati, mitte ajutiselt. Proovin olla õnnelikum ja nautida elu täiel rinnal. Kui kurbus rusub, siis leian selle ühe mälestuse, mis mind rõõmsaks teeb, ja olen õnnelik edasi. Saavutan oma eesmärgid ning ei lase end negatiivsetel mõtetel ja inimestel oma õnne saavutamist takistada.

Gertu Kadaste, 8. b klass

Miks on Eestit maailmale vaja?

Sõitsin Võrust Kärdlasse maha pika raja
ning mõtlesin: "Miks on Eestit maailmale vaja?"
Meil on saared, kus on kogu aeg plusskraadid.
Konsumist saab endale kokku osta päris head praadi.
Linnulennult nii see näis,
et terve maa on metsa täis.
Inimesed siin on ikkagi targad,
mitte nagu Leedu autovargad.
Mitte nagu Lätis, on me metsas ka mõni karu.
Olümpial läheb hästi Kelly Sildarul.
Uhkust toob meile Tallinna vanalinn
ja Soomest odavam alkoholi hind.
IT-s viskavad arvutid harva sussid püsti.
Paljudel pea töötab ning nad teevad endale vaktsiinisüsti.
Lapsed saavad vaadata "Jänku-Jussi".
Arvo Pärt kirjutab head mussi.
Eesti põldudelt võib leida ka hernekauna.
Ja saab minna heasse sauna.
Panin keema oma pudrupaja
ning sain aru, et Eestit on ikkagi maailmale vaja.

(EV presidendi essee-võistluseks)

Paul Peeter Randvere, 8.a klass

Eestimaa

Eestimaa on kodumaa,
siit ma minna veel ei saa.
Loodus alati on ilus,
külmem veel on siiski vilus.

Talvel meeldib suusatada,
kevadellilli korjata.
Suvel meil on paistmas päike,
sügisel on vahel äike.

Loodus on siin rikkalik,
laps on õues õnnelik.
Kuigi ilm siin pole hea,
taluma ma seda pean.

Kodumaad ma armastan,
ära olles igatsen.
Sünnipäeval soovin head,
et kõik läheks nagu peab.

Katrin Juul, 7. a klass

Eestimaa on mu kodumaa

Eestimaa, mu kodumaa,
ilma ei saa elada.

Kui poleks kauneid aasasid
ja laiu hernepõldusid.
Kui puuduks metsad sügavad
ja ilmad külmad, tuulised.
Või vanade linnuste varemed
ning talved, mis tihti on lumised.

Siis poleks see ju Eestimaa,
Eestimaa, mu kodumaa.

Marian Puusepp, 7. b klass

Eestimaa on sada

Eestimaa on väike maa,
meile siiski suur on ta.
Väiksed jõed ja väiksed järved
puhtalt hoiavad me närve.

Ühtehoidev rahvake,
mida muud me tahame?

Nii hoolivad on vanemad,
nende järgi lapsed ka.

Koos kõik rõõmsalt tõttame,
ühte kohta kokku me.
„Eestimaa on sada nüüd!“
kõlab uhkelt meie hüüd.

Paula Peegel, 7. a klass

Eestimaa

Eestimaa on minu maa,
mu sõbrad elavad siin ka.
Eestimaa on ilus maa,
siin ehtsat loodust näha saab.
Eestimaa on laulumaa,
kõik kaasa laulavad.
Eestimaa on väike maa,
luubiga peab vaatama.
Eestimaa on tore maa,
parim koht, kus elada.

Marten Männiste, 7. a klass

Kõige parem kingitus on armastus ja hool

Minu arvates pole vajadust kinkida riigile midagi materiaalset, pigem kinkida armastust ja hoolt, et meie riik püsika veel kaua, veel parem, kui igavesti. Paljud inimesed lahkuvad Eestist, sest nende arvates on siin igav ja liiga kallis elada. Kui nii jätkub, siis polegi enam Eesti Vabariigil mõtet, sest siin pole enam rahvast, eestlasi, kes teeks meie riigi paremaks ning ainulaadseks. Oleks vähe keeleoskajaid, kes oskaks rääkida keelt, mille õppimine on üsna raske. Loomulikult tahan ka mina reisida kunagi kuhugi kaugemale, kuid olen siiski uhke, et olen eestlane ja jään eestlaseks kuni oma surmani. Paljud sõbrad ja lähedased küsivad mult, kas ma jään Eestisse või lähen kuhugi mujale, aga ma ei oska kunagi vastata, sest palju muutusi võib selle paari aastaga veel juhtuda. See aga, et olen eestlane ja elan siin, on minu arvates suurim kingitus oma riigile.

Egert Kängsepp, 9. a klass

Kõige parem kingitus on mets

Eestimaal on väga ilus maa. Meil on ilus loodus, ilusad mõtted ja ilusad teod. Eestit hinnatakse metsa pärast, neid on meil palju. Mulle meeldib väga metsas käia. Tekib selline ürgne tunne, mida ei oskagi seletada. See tekitab minus väga hea meeleolu, selline tunne, et ma saan teha kõike. Vähemalt korrakski saan oma probleemidest vabaks.

Juba ammusest aegadest on otsitud probleemide lahendust metsast. Vanarahvas arvas, et metsas on tohutult jõudu ja väge.

Mina tahaksin, et kõik teevad endale kingituse sellega, et käiksid vabariigi sünnipäeval või ükskõik millal metsas ja tunneksid ning naudiksid seda vaatepilti, mis ees avaneb. Sõidetakse näiteks emale tema sünnipäevaks külla. Töölt on võetud vaba päev. Siis tuleks peatada korraks maantee ääres auto, et imetleda metsa ja nautida seda, mida nähakse, isegi siis, kui sajab vihma. Siis tunnetatakse puude ürgset jõudu ja murede kadumist vähemalt mingiks hetkeks. Kui seda teeks kogu Eesti rahvas, siis tunneksid nad endid hästi ja äkki see vaatepilt metsast annaks neile jõu ja tahte olla elurõõmus.

Siim Siidra, 8. b klass

Kõige parem kingitus

„Tere, armas Eesti rahvas!“ pöördun ka mina Jannseni jälgedes Eestimaa ja Eesti rahva poole. Eesti on olnud vabariik pea sada aastat ning mul on hea meel, et olen viiosteist aastat, sünnist saati elanud vabas keskkonnas ja elanud Eesti, mitte Vene, Saksa, Poola ega ühegi teise riigi pinnal. Loodan, et Eesti ei saagi iial üheks osaks neist.

Kinke saab Eesti Vabariik juubeliaastal palju nii omalt rahvalt kui mujalt maailmast. Muidugi teen ka mina talle oma isikliku, väiksema kingituse. Selleks on iga hästi öeldud sõna, maast prügikasti tõstetud paber, naeratama pandud sõber või kallistatud ema ja isa. Meie praeguste emade-isade vanavanemad olid need, kes kord ärkasid ning sellele vabadusele, mis meile täna üsnagi loomulik tundub, alguse panid.

Kingitus ei pea olema materiaalne, see võib olla ka näiteks optimistlikum maailmavaade, püüe lahti murda eestlaslikust pessimismist. See võib olla enda harimine, et Eestis oleks iga päevaga tibake targem ühiskond. Ehk meeldib kellelegi ühiskonnaelus kaasa rääkida? Astu õpilasesindusse või –omavalitsusse! Iga kink on kasulik ka meile endile.

Aitäh, kallid Eesti perekond, ning palju õnne igapähele meist, sest me kõik oleme killukesed, mis kokkupandult moodustavad ühtse Eesti Vabariigi.

Kirke Rumvolt, 9. a klass

Kõige parem kingitus

Minu arvates ei ole sada aastat ühe riigi eluiga üldse mitte pikk aeg, seega on meie riik veel üsna noor. Kuid selle saja aasta jooksul oleme jõudnud päris palju saavutada.

Kuna Eesti Vabariik saab üsna varsti saja-aastaseks, arutletakse selle üle, mida tuleks meie riigile kinkida. Uudistes räägitakse pidevalt, milliseid kingitusi Eesti Vabariigile tehtud on. Samuti jooksevad televisioonis „Eesti Vabariik 100“-teemalised reklaamid. Minu arvates on see kõik väga tore. Mulle meeldib ka, et sellest võtavad osa mitmed koolid, niisiis on ka lastel võimalik teha Eesti Vabariigile kingitusi.

Mõned kingiideed, millest kuulnud olen, on väga toredad ja kasulikud. Minu arvates peakski üks kink Eesti Vabariigile olema midagi sellist, millest saaksid eestlased rõõmu tunda ja mis oleks ka praktiline ning kasulik.

Olen isegi oma panuse ühe „Eesti Vabariik 100“ raames loodava kingituse valmimisse andnud. Ma arvan, et see on väga tore, kui inimesed leiavad aega ja neil on piisavalt tahtmist luua kingitus oma riigile sajanda sünnipäeva puhul. Kõige tähtsamaks kingituste puhul ongi see, et tegija ja saaja tunneksid sellest rõõmu.

Kõige parem kingitus Eesti Vabariigile ongi see, kui on olemas tahtmine teha Eestile üks kingitus ja kui leitakse selleks aega ning tuntakse sellest rõõmu.

Marie-Anett Kongo, 9. a klass

Kõige parem kingitus on hoolimine

Meie riik saab 24. veebruaril 100-aastaseks. See on igale eestlasele väga tähtis sündmus, sest 100 aastat on ikkagi väga pikk aeg.

Mina arvan, et kõige parem kingitus Eestile oleks see, et eestlased hoiaksid üksteist ja seda kuni elu lõpuni, sest see on ühe riigi koos püsimisel kõige tähtsam ja oleks eeskujuks ka teistele riikidele. See oleks kõige parem kingitus ka sellepärast, et sellesse saavad panustada kõik Eesti kodanikud, mis oleks minu arvates väga tore.

Selle kingituse valisin seepärast, et viimasel ajal olen tähele pannud, kuidas paljud inimesed on teiste suhtes halvad. See pani mind mõtlema, kas mina olen kokkuhoidev ja teistega arvestav inimene. Tean, et vähemalt ühe korra olen kedagi oma närvilisusega solvanud või midagi halba teinud. Sellegipoolest võin teha teistele ka head: hommi-kuti bussi peale minnes lasen alati kõik inimesed endast varem sisse ja bussi astudes ütlen bussijuhile alati tere, sest see on viisakas ja teeb ka bussijuhi meele rõõmsamaks. Sellepärast ongi oluline, et rahvas hoiaks kokku ja hooliks oma kaaslastest. See sobiks kõige paremaks kingiks Eestile 100 aasta täitumise puhul.

Karl Hain, 9. a klass

Kõige parem kingitus on esindada oma riiki

Ma arvan, et pole paremat kingitust riigile, kui see, et hoolid oma riigist. Kui elad Eesti Vabariigis, töötad siin ning sinu lähedased on siin, siis võid väita, et hoolid oma riigist. Mina hoolin oma riigist väga. Minu isiklik kingitus Eesti Vabariigile on see, et ma tegelen oma huvidega, nii et sellest saaks kasu ja tuntut ka Eesti.

Ma olen sportlane, kergejõustiklane. Spordiga tegelen ma iga päev selleks, et ületada iseennast ning ka selleks, et saaksin midagi sellega anda Eestile. Soovin saada kõvaks tegijaks, et esindada Eestit suurtel võistlustel – näiteks Balti matšil – ja tulevikus ka suurematel võistlustel, olümpiamängudel. Tahan tuua au ja kuulsust Eestile ning muidugi ka iseendale. On suur au kanda Eesti koondise dressi ning võistelda Eesti nime all. Mina arvan, et olen leidnud midagi, millega toetada Eestit. Usun, et see on suur kingitus.

Marite Mäesaar, 9. a klass

Kõige parem kingitus tuleb südamest

Mina arvan, et ei saa öelda, mis on kõige parem kingitus Eestile. Kui kink tuleb südamest ja on läbi mõeldud, siis ongi see hea kink.

Üks paremaid kinke oleks see, kui kõik suudaksid olla sõbralikud ja austaksid üksteist. Pean silmas seda, et ei oleks kiusamist, narrimist, teiste üle naermist. Jah, seda ei saa täielikult peatada ja lõpetada, aga seda saaks vähendada, kui kiusajad tunneksid või kogeksid sama, mida kiusatavad. Rohkem võiks olla heategevusorganisatsioone. Sel juhul saaksid ka vähekindlustatud pered, haiged või muud raskes seisus inimesed rõõmu tunda.

Eestlased võiksid üritada ka riigi ja rahva üldist mainet parandada. Seegi oleks kingitus Eestile. Me võiksime olla rõõmsamad ja sõbralikumad. Kuna olen nii palju kuulnud sellest, kuidas välismaalased ütlevad, et eestlased on igav ja tuim rahvas, tekitab see minus halva tunde. Me võiks parandada eelarvamust meie suhtes. Kui küsida näiteks poolaka käest, millised on tema meelest eestlased, tuleks vastus positiivne ja rõõmus.

Veel oleks tore kinkida Eestile puhtus eestlaste poolt. Et tänavail ei vedeleks katkiseid õllepudeleid, kommipabereid ega muud prügi. Ma tean, et on maid, kus olukord

on hullem, aga see ei ole vabandus prügi tänavale viskamiseks. Ei ole raske otsida prügikast ja oma prügi sinna visata. Väga kole on vaadata prügi täis tänavat.

Ideaalset kingitust ei ole olemas. Kui see tuleb aga südamest, ongi kink hea.

Helena Turvas, 8. b klass



Emili Taaber, 3. klass



Hendrik Leeland, 3. klass





Annegrete Kumm, 4. klass



Demin Hingla, 4. klass



Robin Järvepera, 3. klass



Jaanika Voitka, 3. klass



Sebastjan Org, 1. klass

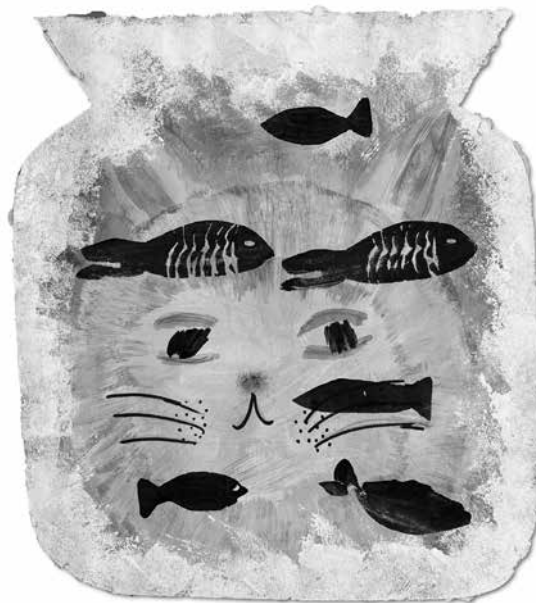


Ragnar Tamberg, 8. klass



Emil Truija, 8. klass

EESTI KEELES — LUULEKEELES



Sünnikoha juured

See on minu sünnikoht,
kus ma lõpetan ja alustan päeva.
Siin kuuma ahju juures,
varbad kamina igaveses leegis.
Ma ei tunne ennast koduselt,
peidan ära kõige ürgsemad soovid.

Kutse, mis mind tõmbab,
ei tulnud paberilt.
Kutse pani mind mõtlema,
miks ma siin olesklen.
Miks olen laternate valguses,
kui kuu helgib pimeduses nagu teemant.

Õhk on külm ja range,
aga see jahutab mu põlenud jalad.
Kastehein toetab mind
ja umbrohi juhatab metsa poole.
Nagu suur linn vaikuses,
elanikud puude all ei tee häält.

Pööran pea üles, tähed nagu silmad,
küsivad: „Kus sa nii kaua olnud oled?“
Juured hakkavad mind embama,
nähes meid ühena.
Paigal seisan, varbad sooja mullas,
see on minu sünnikoht.

Katariina Udras, 9.b klass

Mina ja linn

Kuigi ma olen oma kodulinnast kaugel,
leidsin ikkagi oma teise kodu.
Linn, mis mind raskel hetkel vastu võttis.
Olen edaspidi õnnelik.

Mulle meeldib linnatänavatel jalutada ja meenutada,
kui ebatavaline see alguses oli.
Mind huvitas kõik, tahtsin kõike teada.
Ringi vaadates mõistan,
kui mugav on mul siin elada.

Dominika Chernenko, 9.b klass

※ ※ ※

Minu linn, minu linn
Mees, kes köhib, auto, mis kiirustab
Minu linn, minu linn
Keset päeva vali, keset ööd vait
Minu linn, minu linn
Kasvab nagu sipelgapesa
Minu linn, minu linn
Täitsa tühi, aga täitsa täis

Mihkel Abragimov, 9.b klass

※ ※ ※

mina ja linn
me oleme nagu sõbrad
kord ühel hea tuju ning teisel kehv
siin on palju lärmi
palju kisavaid lapsi lasteaia hoovis
ja palju tööd
soojal suvepäeval rannas
jäätis tilgub rannaliivale
ja autod kimavad mööda nii
nagu oleks midagi juhtunud

Lisandra Parisson, 9.b klass

Mina ja loodus

Mina ja loodus, me oleme seotud,
koos me avastame, kuni päike loojub.
Mets kohiseb, meri kohab,
see on elu, mis meid toidab.

Lilled õitsevad, loomad mängivad,
see on loodus, mis meid väärtustab.
Kõik on rahu, kõik on vaikus,
see on elu, see on avarus.

Mina ja loodus, me oleme seotud,
koos me naudime iga päikeseloojangut.
See on elu, see on rõõm,
see on loodus, see on töö.

Rico-Marten Vainu, 9.b klass

※ ※ ※

Enam ei jaksa näha neid inimesi
kes rüvetavad me loodust

tahan nautida looduse ilu
mõlgutada mõtteid linnulaulu saatel
jalutada metsas
mis täis elu ja melu

miks kaovad metsad nii lihtsalt
nende inimeste kätte?

Marten Potsepp, 9.b klass

Ohverdus

Iga kord, kui näen neid silmi,
kõrvetab mul miskit sees.
Vaataks nagu filmi,
oleks nagu merevees.

Su silmad on kui tuline leek,
mis sulanduvad seebivees,
mis pimestavad koduteed,
mis hoiatavad ohu eest,
su silmad on mul on ees.

Kristelle Oja, 9.b klass

※ ※ ※

ei ohverda sulle ma lammast
ei konna, ei koera, ei kassi
vaata parem ilusat kallast
kuis juuksed lähevad tuulega sassi

pole aega selle jamaga tegelda
mis mõte sel õige küll on
pean trenni minema, et seal vehelda
kui tahad, leia ise üks konn

pean tõttama, et mitte seda vaadata
ei mina see mõrtsukas pole
tuleb saada looma ohverduseta
see vaatepilt on liiga kole

Marie Johanson, 9.b klass

※ ※ ※

Pimedas öös,
külma vihma käes seistes,
mälestused ohverdatust tungivad pähe
nagu lumelaviin.

Puuokste ragisemine peale
lehtede langust, tekib küsimus.
Kumb on ohver, kui üks
saab puhata ja teist
piinab igavesti tõde ja
süümepiinad.

Kristel Jatsko, 9.b klass

※ ※ ※

Ohverdasin oma säästud,
ohvrikivi võtab mult taas
riietele kõrvale pandud raha.
Nüüd olema pean mütsita
ja jalas vana saapapaar.
Kivi mind karistab,
siis kurb saatus ootab mind ees.
Paraku enam midagi teha ei saa,
kui kivi võtab, pead andma ka.
Temast lahti sa ei saa.

Marten Potsepp, 9.b klass

※ ※ ※

Ohverdan sulle oma purgid,
keldrist ma ohverdan kurgid.
Ohverdan sulle oma särgid,
võin ohverdada enda närvid.
Ei ohverda ma sulle enda värve,
ning ei ohverda sulle parve,
kuid ohverdada võin enda sarve.
Ei ohverda ma enda palveid.
Ohverdus on mõne kuju õnnetus
ja mõne õnn.

Rico-Marten Vainu, 9.b klass

※ ※ ※

Oled kui mu püha koht
kuid sind pühaks pidada ei tahaks
Sulle ohverdan ma kõik
mis vaid mu põuest tuleb

Kõik vaid selleks üheks numbriks
mis seisab mõnel paberil
Vahest sooviksin
et mõni kehvem number
mulle meelerahu tooks

Eliise Helstein, 9.b klass

Torm

Torm, sa kõvasti puhuda suudad,
sees meele kõhedaks muudad,
maha raiud puid ja maju,
kaasa haarad vihmasaju.

Torm, sind ma näha ei taha,
kaasa tood endaga ainult paha.
Sinu kadumiseks ma loovutaks raha,
loodan, et paned tormi ameti maha.
Ära palun tagasi sa tule,
siis mul on meel muhe.

Rico-Marten Vainu, 9.b klass

Vihmane öö

Tuules ragisevad oksad,
kuu paistab pilvede vahelt
nagu laelamp, mis on
lumivalge.

Vihmapiisad maandusid
ta põskedele, segunedes
ta pisaratega.

Külm tuul sasib ta
juukseid.

Selles tumedas öös
tähed säravad nagu
teemandid, mida kõik
endale tahavad.

Öö näeb välja rahulik
nagu magav kass ja
sama ilus kui kõige
ilusam ime.

Kristel Jatsko, 9.b klass

Kuu

Sa oled üks imeline objekt,
sa annad mulle rahu
ja tood mu silmadele une.
Sa meenutad tulesid traktoritel,
need on ümmargused,
ja kumavad öösel.
Sulle lendavad peale asteroidid,
mis teevad sulle haiget.
Sa oled hästi nähtav maalt,
mis on kurb, on see,
et sa oled üksinda kosmoses.

Andrus Uibu, 9.b klass

Meri

Meri, suur meri,
täis miljoneid veeteri.
Meri, sinine ja sügav,
sa pole kunagi igav.

Meri on võimas ja tugev,
tema laine on vägev.
Kuid meri on ka õrn ja hell,
ta on ilus nagu supermodell.
Meri, suur meri,
tugev, õrn, rõõmus ja kuri.

Hendrik Hollas, 9.b klass

Kriitiline

Selle luuletusega ma hakkama ei saa,
midagi pähe ei tule mulle.
Õpetaja, kas sa aru ei saa,
et luuletusi kirjutada ei oska ma sulle.

Kuidas sa aru ei saa,
et kõiki ülesandeid ma täita ei suuda.
Tahaks voodis pigem magada,
kuid siis koolis saaks ma pragada.

Rohkem ma siin kohal käia ei jaksa,
kaheksa aastat on juba liig.
Järgi kutsun ma endale takso,
küll see kirjandus on ikka piin.

Kristin Koger, 8.b klass

Maksud

See tuleb ja pigistab sind,
kus sa ka poleks,
kodus või maal, õhus või vees –
ta sinust lahti kunagi ei lase
ning järjest rohkem paisub veel.
Oled isa, oled ema,
pensionär või vanaema –
ta igal pool sind luurab ja
haistab rahakotti.
Selle kätte ta ka saab,
siis tühjaks see jääb.
Ei ole kusagil pääsu,
ükskõik mida sa teed või kus sa ka ei oleks,
ta leiab alati su üles.
Ei ole see olukord kiita siin nukral
maal, kuigi ta teab, et sulle paha
ta teeb, siis edasi möllab ning
olukord veel nutusemaks jääb.

Marten Potsepp, 8.b klass

4. klass luuletab

Ülesandeks on meil riim
ja külmikus on ainult piim.
Minu jaoks see on üks piin,
et kohupiima pole siin.
Riiulil on väike hiir,
ta väle nagu valguskiir.
Uudistas, mis on küll liim?
Hiljem toast ta välja viin.

Kristjan Soll, 4.b klass

※ ※ ※

Mis on kiire ja lõbus?
Mis on osav ja vingne?
Mis on täpne ja kaasahaarav?
See on jalgpall!

Jalkatrennis käin ma tihti,
sõbradki mul seal on kihvtid.
Trennis harjutame hästi,
karika siis saame varsti.

Sten Sõmer, 4.b klass

※ ※ ※

Kui mul marju 31,
siis üks on alati väga küps.
Kui mul marju 32,
on üks väga paks.
Kui mul marju 33,
marjad lähevad ämbrisse
nii et taga tuhk ja tolmu.
Marju on mul 34,
jõhvikate mahl näeb välja nagu veri.
Marju on mul 35,
mulle maitseb väga riis.

Jann Jakob Ruuder, 4.b klass

※ ※ ※

Küll ma veel ootan
kuni jõuluvana lume toodab
küll siis oleks lõbus olla
kui lumi ainult tahaks tulla
saaks teha palju lõbusat
küll päkapikk siis öösel külastab
ma ikka veel ootan
ei enam ta kosta.

Ega jõulud enam kaugel ole
küll need tulevad ka kohe
halloween kah veel tuleb
seal siis süütame tuled
lumi, millal sa küll maha tuled?
ma juba hulluks lähen
küll magab ka juba kala
aga lumi ei tule maha.

Võib see sadada tunde
aga ei peata hunte
väike kass nüüd istub
akna taga ootamas lund
aga ootab seal juba terve tund.

Eliise Eerik, 4.b klass

※ ※ ※

Sügis kätte jõudnud taas,
lehed juba metsas maas.
Varsti kollane on kogu maa,
enam ujuda ei saa.

Pehme lumi varsti maas,
oksad juba varsti ka.
Juba ootan jõulutaati,
lumememmggi hoovil valmis,
minul valmis jõulusalmgi.

Remy Purge, 4.b klass

Rattasõiduluule

Rattaga on sõita hea,
kuid reeglitest Sa kinni pea.
Hoiu kiiver ikka peas,
siis oled julgelt teiste seas.

Ära telefoni vaata,
ära tänaval tee laata.
Pilk Sa hoiu sõiduteel,
nii on turvalisem veel.

Kui Sa reegleid jälginud oled,
siis Sul enam ohtu pole.
Jätka rõõmsalt sõiduteed,
rattaga on sõita tore!

Oliver Keel, 4.a klass

✧ ✧ ✧

Kiiver pähe, kindad kätte,
sõidan ruttu vihma kätte,
oma uue rattaga
vihmasadu vaatama.

Enne kodust väljasõitu
pistsin kõhtu ühe võiku,
samuti ma vaatasin,
kas helkur, tuled töötasid.

Rattasõidul meeles pea,
telefon ei ole hea,
kõrvaklapid jätan koju,
siis mu tähelepanu ei haju.

Maria-Elise Kuklase, 4.a klass

※ ※ ※

Kui Sa sõidad sõiduteel,
hoia ergas oma meel.
Olgu alati Sul kiiver peas,
sellega teed endale vaid head.

Telefon ja kõrvaklapid –
need Sa enne kotti paki.
Kooli rattaga Sa sõida,
sellega siis loodus võidab.

Värske õhk teeb Sulle head,
loodust hoidma ikka pead!

Marcel Morel, 4.b klass

Töökad päkapikud

Päkapikk vaikselt luurab
ning salaja ta kuulab.
Ta on sind passinud terve aasta,
nüüd proovi ennast jälle päästa.
Paar krutskit oled teinud,
kuid tema pole näinud.

Nad kõiki lapsi piiluvad
ning nähtu kirja panevad.
Jõuluvana kirju loeb,
mõtleb välja, plaani peab.

Nüüd rõõmsalt jõulud tulevad
ja päkapikud kõiki jälgivad.

Loore Tagen, 6.b klass



Laura Tralla, 1. klass



Linnupesad, 5. klass



Kelly Ilves, 3. klass



Brita Ilves, 4. klass



Mariliina Sanin, 4. klass



Victoria A. M. Wilde, 4. klass



Oliver Saarniit, 4. klass



Marleen Kallin, 1. klass



Rasmus Asi, 1. klass



Lisete Kallin, 3. klass

KOOLIELU — ELUKOOL



Minu kool

Õpikust loen vahvat juttu.
aeg läheb koolis ruttu,
Loodusõpetus on väljas,
mina olen teadmishäljas.
Põnev on liikuda kaardi järgi,
kehalises saan higiseks särgi.
Vahetunnis mängin lumesõda,
siis ei kirjuta ühtegi rida.
Koolis käia väga äge,
iga päev on päris vägev.
Õpime ja mängime hoos,
oma sõpradega koos.

Anni Lõhmus, 3.d klass

※ ※ ※

Kuulan koolis õpsi,
oma kodus mampsi.
Olen väga püüdlik laps,
leiab ka mu oma paps.
Isukalt teen koolitööd,

selle järel palju süüa.
Oskan hästi joonistada,
naerul näoga meisterdada.
Loen, kirjutan ja trenni teen,
arvutamist õpin veel.
Hästi väsinult magama ruttan,
enne karu kaissu võtan.

Nelly Ivanov, 3.d klass

※ ※ ※

Küll mulle meeldib EESTI KEEL,
lugemisest rõõmus meel!
MATAS arvutada lahe,
mul on nuputada tahe.
Targaks tegi LOODUS –
tean, kuidas tibu koordus.
Äge mulle iga tund,
lemmik ikka VAHETUND!

Otto-Mathias Jõgi, 3.b klass

Matemaatika-luule

Kallis matemaatika!
Mina pole teraapia.
Palun lahenda ise oma probleeme,
oma x-e, y-id ja teoreeme,
6 astmes 3 on piisavalt raske.
Pole vaja õpikuid pakse.
80 minutit graafikuid ja skeeme,
enam ei jõua lahendada probleeme.
Ole nii kallis, jäta meid rahule.
Sa ajad mind juba marule!
Isegi muusika pole nii paha!
Matemaatika matab mu maha.

* * *

Juubel koolil on tulemas!
50, nii palju graafikuid vihikus olemas.
Üks õudus on see x ja y,
aga varsti peole minek.
Koolil tuleb tähtis päev,
kooki suurt ja uhket näen!
Selle pindala arvutan
ja süües ei matsuta.
Maitseb tort umbõlõ hää,
aga mata vaevab pääd.
Harilik on ammu nüri.
Joonlaud ära kadus Jüril.

Grete Truuta Eks, 8.a klass

Keemia õudused

Hetkel laupäeval keemia õpikut loen,
happe ja tule eest peitu poen.
Materjali siin on nõnda palju,
et mu siledal kooliteel on see kui järsk kalju.
Kui oled hooletu, siis sa lihtsalt sured.
Kord on siin harv nagu Eestis mustad toonekured.
Sellest tööst tuleb küll mu keskmise tapja,
sest mu aju asukohaks on endiselt Slovakkia.
Üheks reaktsiooni tunnuseks on sademed.
Klassist väljudes tuleb kätele panna sidemed.
Keskmine on siis 4.0. Ah soo.
Et saada aine tihedust, tuleb appi võtta roo.
Tahkes aines on osakesed tihedasti koos,
kuid gaasis on osakesed tõelises hoos.
Elektrit juhib hästi eelkõige metall.
Senjööriilt võtab lääni ikka vasall.
Aset leiab kindlasti üks tulekahju mu ruumis.
Ruumala ühikud on alati kuubis.
Aga nüüd edasi õpin ma,
kui trehvbab, saan äkki viie ka.

Paul Peeter Randvere, 8.a klass

Geograafia õudused

Homme on geograafia töö,
mis mu 5.0 keskmise kindlalt neljaks lööb.
See on tõesti väga hirmus, ma tean.
Seekord ma päriselt õppima pean.
Briisid, frondid ja õhumassid,
kõik see edukalt mu ajurakke minema tassib.
Mu seest on läinud õppimise vaim,
kirjutan töösse nagunii, et muru on taim.
Hirmuäratav aine on see geograafia...

Paul Peeter Randvere, 8.a klass

Kolmaneljapäev

Minu päev algas väga hästi - oli neljapäev ja seega ainult kaks koolipäeva nädalavahetuseni. Vähemalt mina arvasin nii... Panin asjad kokku ja sõitsin rattaga kooli.

Läksin inglise keele klassi. Kõik teised olid juba kohal. Võtsin asjad välja ja istusin maha. Esimene tund oli tavaline. Tund sai läbi ja hakkasin matemaatika klassi poole kõndima, kui äkki hõikas sõber, et meil on kirjandus. Arvasin, et oli toimunud tunniplaan muutus ja läksin päevaga edasi. Enne uue tunni algust küsisin sõbralt, mis

järgmine tund on. Sõber väitis, et meil on kunstiõpetus. Hakkas vaikselt tunduma, et midagi on valesti, aga mis...

Kuidagi imelik mõte tekkis, et oleks nagu KOLMA-PÄEV. Ma ei saanud enam mitte midagi aru. Olin ju üsna kindel olnud, et on neljapäev. Aga ei, oli kolmapäev. Nüüd oli see päris kindel. Nojah, vaatamata kogu segadusele sain tööde ja asjade puudumise eest muidugi mitu X-i. X-ide osas on õpetajatel ju ükskõik, mis päeval neid panna. Ja ühe X-i enda jaoks on iga päev tore päev. Nad lausa kleepuvad mõnuga sinu e-kooli hinnetelehele. Ja oh kui raske on neid sealte jälle välja saada. Mu sõbrad, ma usun, te mõistate, mida mõtlen. Aga see selleks, sest X, mis ei tapa, teeb tugevamaks. Lähme looga edasi.

Kui koju jõudsin, sain teada, et mu vend oli hommikul koolist nuttes koju tagasi tulnud, kuna mina olin talle öelnud, et on neljapäev. Ta ei olnud kooliasju üldse kaasa võtnud, sest tal pidi olema väljasõit Maanteemuuseumisse. Noh, õigemini öeldes tal pidi see olema neljapäeval. Nii ta siis kepsleski kella 8 ajal hommikul koolitrepist üles, kui äkki märkas, et kõikidel klassikaaslastel on vaatamata ekskursioonile imelikul kombel koolikotid seljas...

Vend mul nii pikalt aru pidama ei hakanud nagu mina – olukorra õudusest arusaamiseks kulus tal vaid hetk. Ühe kolmanda klassi lapse jaoks on avastus, et oled koolis ilma kooliasjadeta, võrreldav sellega, kui avastad end äkki rannas keset suurt rahvamassi paljalt seisemas. Njah,

kolmandik on veel väike ka. Meile, suurtele ei tee see mõne õpiku puudumine küll oluliselt liiga. Natuke kõhe võib-olla korraks on, aga sellega harjub. Peale kümnet korda asjade koju unustamist jääd juba täitsa cooliks. Aga noh, tuleb tunnistada, et minu päev oli samas väga igav. Õppevahendeid mul ju polnud, mõne huvitava asja oleks tahtnud isegi kaasa teha...

Ja nüüd tuleb see põhiline osa. Tegelikult oli kõiges süüdi minu ema. Emad on tavaliselt need, kes ütlevad, et lapsed teevad asju valesti. Aga nüüd ma pean ütleva, et seekord tegi vea ema. SUURE vea. Saates meid kooli teadmise, et täna on neljapäev. Aga ei olnud. Emad, kes liiga palju töötavad ja üle töötavad, jõuavad oma tempoga vist ajast ette. Või noh, teleporteerivad end kalendris järgmisse päeva. Ja saadavadki nii lapsed kolmapäeval kooli, pannes nad uskuma, et on neljapäev. Ja kuulekad lapsed, kes ema juttu ju usuvad, lähevadki "neljapäevasesse" kooli.

Siit teile hoiatus, lugupeetud emad, liiga palju tööd on liiga palju. Te hakkate vigu tegema. See on nagu meil, lastel koolis - õpetajad annavad liiga palju õppida ja nii need vead meil tulevadki... sest no muidu ju ei tuleks. Nii et ehk mõistate nüüd ka meid paremini.

Aa, ja täna, kui seda juttu kirjutan, on muideks ka neljapäev. Päris neljapäev.

Karl Marlon Poimu, 6.b klass

Kuidas nahkhiired putukaid sööma hakkasid

Nahkhiired olid ammu verejanulised.

Kord juhtus nii, et nahkhiired Piip ja Tuut kannatasid tühja kõhtu. Nad mõtlesid midagi muud süüa otsida. Loomakesed proovisid kõike, mis nägi välja isuäratav. Lõpuks leidis Tuut midagi tõeliselt head.

Tuut hüüdis: „Piip!“

Vastu kõlas: „Tuut!“

Piip tuli sõbra hääle järgi ja küsis, mis juhtus.

Tuut hõiskas: „Ma leidsin midagi!“

Piip rõõmustas ja nad lendasid üheskoos uut sööki proovima.

Piip imestas: „Kas putukad?“

Tuut vastas: „Jah!“

Nahkhiired proovisid putukaid süüa ja neile maitses! Lennult püüda oli neid ka lõbus! Lühikese ajaga sõid Piip ja Tuut väga palju putukaid. Lõpuks oli neil ometi kõht täis! Nad lendasid tagasi oma koopasse, et uinakut teha.

Sellest ajast peale hakkasidki nahkhiired putukaid sööma. Tänapäeval on enamik nahkhiirtest putuktoidulised. Kolm liiki nahkhiiri aga jäidki verejanuliseks, sest neile ei tulnud sõnum kohale.

Need nahkhiired elavad kauges Ameerikas.

Kermo Vaab, 5.d klass

Elust eriolukorras kevadel 2020

12. märtsil, mil eriolukord välja kuulutati, olime perega selleks tegelikult üpris valmis. Koolist koju jõudes kirjutasin kohe meie hetkevarud ülitäpselt üles. Pärast käisime emaga poes kriisivarusid ostmas.

Esimesed päevad möödusid igavledes ja mõeldes: Appi, ma küll ei viitsi nii kaua kodus passida! Alates esmapäevast oli mul ausalt öeldes tänu koolitööle ka midagi muud teha, kui teleri ees passida.

Kaks esimest e-koolinäädalat möödusid palju aeglasmalt kui nüüd. Ilmselt oli see sellepärast, et alles harjusin olukorraga ja arvutis pidi uusi keskkondi tundma õppima. Nüüd on mul tekkinud juba väike rutiin. Ärkan vahemikus 10.00-11.00 ning võtan midagi süüa. Vaatan telekast ühe osa pooletunnist sarja ja hakkkan siis õppima. Õpin ära, söön õhtust, mängin perega lauamänge ja lõpuks vaatan internetist videoid. Magama jään vahemikus 01.00-02.00.

Kõige raskemad ained, mida ilma õpetajata õppida, on hetkel matemaatika ja loodusõpetus, sest neis ainetes on väga palju erinevaid teemasid ja uusi raskeid mõisteid. Aga üks tänu õpikule ja internetile saan asjale lõpuks pihta. Teiste õppeainetega on kergem. Et paremini ja kindlalt aru saada, mis teha vaja on, kirjutan eKoolist endale kõik ülesanded paberile (et siis pärast linnuke taha teha, mis valmis).

Koos õega mängime vahel õhtuti koos klaverit. Vaheldumisi mängime nii viisi kui ka akorde. Olen enda üle jube uhke, sest olen alates aprilli viimasest nädalast kuni praeguseni sõitnud jalgrattaga mööda erinevaid kergliiklus- ja RMK metsateid umbes 200 kilomeetrit. Vahel teen ka jõutrenni.

Algul mõtlesin, et tahaks kooli tagasi, aga nüüd, ausalt öeldes, ma enam nii väga ei tahaks kooli minna, sest saan palju kauem magada ja üleval olla. Üks väga õudne asi, mis juhtunud on, on see, et minu juuksed kasvavad rekordkiirusel. Õnneks on mu õde vahel nõus minu juukseid lõikama. Kahju on sellest, et sõpradega ei või kokku saada, aga eks see on ka põhjusega niimoodi.

Kokkuvõttes võin öelda, et see eriolukord on mõnes mõttes hea ning mõnes mõttes halb. Aga kindlasti on see rohkem halvem kui parem, kuigi ma veidi isegi naudin seda kodus olemist.

Lasse Rihard Sissas, 7.a klass

Minu mobiiltelefoni päev

Minu mobiili elu on suhteliselt igav. Päeval ta töötab ja öösiti ta enamasti laeb end, nagu inimesedki. Tema päev koosneb minu äratamisest, mulle teadete edastamisest ja minu elu jäädvustamisest. Ta on nagu minu personaalne assistent.

Hommikul ärgates on esimene heli, mida kuulen, telefoni äratuskell. Äratuskell on asi, mida ma ei salli kohe üldse. Mu telefonil veab, et ta nii kallis on... Järgmiseks ma vaatan tavaliselt teateid, mis on öö jooksul tulnud.

Telefon on mul kogu aeg taskus või läheduses ja ta on saanud mulle sõltuvuseks. Ta on küll 24/7 hääletu režiimi peal, nii et kõnedele ma tavaliselt ei vasta. Ma võtan telefonikõne vastu vaid siis, kui see on mul käes või käeulatuses. Mu vanemate jaoks on see ilmselt probleem.

Koolis on telefon mul alati kaasas. Mõnes tunnis tahavad õpetajad, et mobiiltelefon oleks kotis, aga mõnes teises tunnis pole vahet, kus telefon asub. Minu mobiil on mul kas taskus või laua peal. Üldiselt ma seda tunnis ei kasuta, välja arvatud siis, kui keegi mulle kirjutab ja ma pean vastama, või siis, kui õpetajad annavad mingi ülesande telefoni abil tegemiseks.

Minu mobiilist võib leida palju erinevaid sotsiaalmeedia äppe, mõned mängud ja veel äppe, mida ma pole kaua kasutanud. Mobiilis on ka palju pilte, sest mulle meeldib

oma elu jäädvustada. Eriti palju on mu mobiilis kooli ja õppimise jaoks kirja pandud ja pildistatud materjali.

Pärast tundide lõppu helistan kohe oma vanematele. Koju jõudes on mobiil jälle esimese asjana käes nii õppimise, söömise kui ka puhkamise ajal. Mobiili on vaja laadida 1-2 korda päevas, sõltuvalt sellest, kui kiire päev mul on olnud.

Minu isiklik assistent, mobiiltelefon on terve ööpäeva mu läheduses, käes või vähemalt kaasas. See on sõltuvussuhe, ma tean. Minu mobiili päevad on enamasti töökad, aga kui tal töötamisest isu täis saab, lülitab ta end välja. Nii minu mobiili päevad mööduvadki.

Laura Kärmas, 8.c klass

Mis on inimese juures kõige olulisem?

Me kohtame iga päev erinevaid inimesi. Kõik nad on omamoodi lahedad. On pikki ja lühikesi, rõõmsaid ja kurvameelseid, halvemaid ja paremaid inimesi. Mis on aga kõige olulisem?

Arvan, et inimese juures ei loe see, milline on ta välimus. Inimene võib olla väga ilus ja popilt riides, aga kui ta ei oska käituda, siis ei ole see midagi väärt. Palju parem on suhelda rahuliku, viisaka ja heatahtliku inimesega. Aja möödudes oskame me palju paremini oma kaaslasi hinnata. Lasteaias käies mängisin lõbusate lastega, kes olid ägedad ja ei virisenud üleliia.

Koolis kohtume uute ja huvitavate inimestega. Kujunevad välja sõbrad ja lihtsalt klassikaaslased. Sõbrad mõistavad ja toetavad alati. Mõned koolikaaslased võivad tihtipeale meid narrida ja kiusata. Kindlasti ei ole nad sisimas halvad, aga neil on välja kujunenud selline käitumismuster.

Arvan, et inimese juures ongi kõige tähtsam tema iseloom. Läbi murede ja rõõmude saame oma suhtumist ise muuta. Kui mitte midagi ei oska öelda, siis ole lihtsalt hea ja sõbralik. Headus võidab alati.

Rico Ladva, 6.b klass

※ ※ ※

Inimesed on erinevad nii välimuselt kui ka vaimsete omaduste poolest. Neil on erinevad rahalised võimalused ja käitumismuster. Minu jaoks on iseloom väljanägemisest olulisem.

Mulle meeldivad inimesed, kes on lahked ja sõbralikud. Need, kes aitavad teisi lihtsalt heast tahtest, ilma midagi vastu ootamata. Inimesed, kes hoolivad loodusest ja loomadest ning keskkonnast, kus me elame.

Tähtis ei ole see, kas elatakse majas või korteris, käiakse firmariiete või kasutatud riietega. Ebaoluline on ka see, kas oled pikk või lühike, tumedate või heledate juustega. Hoopis olulisem on minu jaoks suhtumine ja käitumine. Mulle meeldib olla ümbritsetud inimestest, kes on positiivsed ja lõbusad. Samas on oluline, et nad ei pööra mulle selga raskel ajal, vaid oleksid ka siis toetavad. Tuleks mulle appi ka siis, kui keegi kiusab.

Pole oluline, palju sul on raha ja asju või milline on välimus. Pean tähtsaks, et sul on hea süda ja oled hooliv. Sellised on inimesed, kellega mina tahan läbi käia ja just selline proovin ma ka ise olla.

Cathleen Vähi, 6.b klass

※ ※ ※

Kõigil tervetel inimestel on jalad ja käed, pea ja ..., aga ikkagi meeldivad mõned inimesed meile rohkem ja teised vähem.

Minul on sõpru suuri ja väikeseid, blonde ja brünette. Ma pole kunagi valinud sõpru selle järgi, milline on nende välimus. Järelikult ei ole see kõige olulisem. Minu jaoks on tähtis maailmavaade. Ilma sarnase mõttemaailmata on väga keeruline sõpru leida ja nendega sõbraks jääda. Üks olulisemaid omadusi inimese juures on iseloom. Kui iseloom on kehv, ei pruugi sa inimestega hästi läbi saada. Hea suhtlejana võib sul olla palju sõpru.

Minu jaoks on tähtsal kohal sõbralikkus, hoolivus, heatahtlikkus ja huumorimeel. Inimesed, kes on kurjad, kiuslikud, valetavad ja käituvad rumalalt, mulle ei meeldi.

Minu arvates on inimese juures kõik väga oluline, aga kõige tähtsamaks pean siiski positiivset maailmavaadet. Mina tahan, et inimene oleks tore. See tähendab, et mul on temaga hea olla ja suhelda ning me saame väga hästi läbi.

Axel Silm, 6.b klass

※ ※ ※

Maailmas elab palju inimesi. Igal inimesel on oma arvamus ja oma iseloom. Arvan, et on võimatu inimeses välja tuua vaid ühte kõige tähtsamat iseloomuomadust. Ühe jaoks on see lahkus, teise jaoks kaastunne, kolmanda jaoks huumorimeel.

Sellised omadused nagu vastastikune mõistmine, abi ja austus on alati hinnatud. Inimese juures on kõige olulisem olla sõbralik, hooliv ja aus. Sõbralikkus on nagu särav päikesekiir, mis valgustab meie teekonda, muutes igapäevased kohtumised soojaks ja toetavaks. Sõbrad on olulised kaaslased, kellega jagada naeru ja kurbust ning kogeda elu seiklusi.

Hoolivus on teine oluline omadus. Hooliv inimene on valmis ulatama abikäe nii rõõmus kui ka raskustes, luues nii tugevamaid sidemeid oma lähedastega. Lisaks on tähtis ausus. Kui oleme ausad iseenda ja teiste suhtes, kasvame sõltumatuteks ja vastutustundlikeks inimesteks.

Kõik need positiivsed omadused loovad aluse tervetele suhetele.

Mariina Sanin, 6.b klass

Minu töövarjupäev

Mina käisin töövarjuks 12. aprillil Tartus Vanemuise teatris. Päev algas bussisõiduga Tartusse. Bussis olid ka teised lapsed meie koolist, kes läksid samuti Vanemuisesse tööd varjutama.

Bussist maha tulles suundusin Tasku ostukeskusesse aeglema. Umbes tunni aja pärast jõudsingi Vanemuise teatrisse. Ootasime seal umbes pool tundi ning siis tuli üks naine meie juurde. Selle naise nimi oli Mall Türk, ta töötab Vanemuise teatris noortetöö juhina. Meile oli mõeldud lausa oma tuba, lastetuba. Mall rääkis meile algul Vanemuise teatri ajalooost ning sellest, kuidas tema teatrisse tööle sattus. Meil polnud kedagi kindlat varjutamiseks, vaid me käisime igal pool teatris kõikide töödega tutvumas. See oli minu arust väga äge, sest siis nägime tervet teatrit ja ma polnud nii suurt teatrit veel lava tagant näinud.

Algul seadsime sammud maalisaali. Seal tehakse kõik rekvisiidid ning seinad, mis pärast suunduvad lavale. Sel hetkel, kui meie seal olime, tehti Lotte etenduse jaoks jäneseid. Üks väga äge asi, millest mul polnud aimugi, oli see, et igal näitlejal on oma näost mask, millega tehakse näitlejatele maske, millega nad pärast laval esinevad. Järgmisena läksime kohta, kus tehakse näitlejatele kostüümid. Seal kõrval oli ka kostüümiladu, kus oli ikka väga palju kostüüme. Parasjagu parandati kostüüme ühest vanemast etendusest, mis uuesti tagasi tuleb.

Siis suundusime lava kohale. Sain teada, et Vanemuise lava on KUUEkorruseline (nii kõrge!). Seal oli väga põnev olla.

Vahepeal mõtlesin ma, kuidas töötajad seal teatris ära ei eksi, sest seal oli nii palju käike ja koridore. Kuidagi-moodi olimegi tagasi oma lastetoas. Kui väljusime ühest uksest, siis tagasi tulime tuppa teisel poolt olevast uksest. See ajas meid kõiki segadusse. Meile tuli juttu rääkima kollaste kasside tiimi liige. Kollased kassid korraldavad töötube ning teevad ekskursioone ja palju muud põnevat. Meiega tegi kollane kass meiki, täpsemalt haavameiki. Need haavad olid väga realistlikud.

Haavad olemas, läksime kõndima teatrisaali kohale ehk pööningule ehk lae peale. See oli üliäge! Seal oli hoopis teistsugune kui teistes ruumides. Laepealne oli tolmune ja kõik oli halli värvi. Seal üleval oli ka valgusruum, kus olid erinevad prožektorid ja vanad nõukaaegsed valgustid. Siis tuli kõige põnevam osa: me läksime lae peale valgustite vahele kõndima. Pidime olema väga ettevaatlikud ja liikuma vaikselt, sest all saalis oli parajasti etendus pooleli. Kõndisime igasugustes koridorides edasi ning olimegi jälle imekombel tagasi lastetoas. Seal oli kollaste kasside liige meile pannud valmis asjad, millega me kooke hakkame tegema. Koogid oli muidugi rekvisiidid. Kook oli tegelikult penoplasti tükk, saepuru, punast värvi akrüülvärvi ning pruuni pahtliga. Koogi kaunistusteks olid värvitud herved. Koogikesed tulid välja väga tõetruud.

Peale koogitegu läksime sööma Vanemuise teatri töötajate kohvikusse. Mõned näitlejad söid lõunat oma esinemisriietes. Ilmselt oli neil esinemine pooleli ja kõht tühjaks läinud.

Peale sööki tuli meiega rääkima Merca ehk Merle Jääger. Ta rääkis meile naljakaid lugusid etendustest ning kuidas ta lavakas käis. Sain temalt teada, et lavakas on vaja isegi balletti õppida. Temaga kohtumine oli väga tore. Läksime isegi ajast üle, sest temaga oli väga äge ja huvitav rääkida.

Päev lõppes pauguga. Tegime teatri kohviku kõrval ühe poti sees teatripauku. See on selline pauk, mis on tehtud spetsiaalselt teatris kasutamiseks. Pauk oli vägev.

Sain teada, et teater on palju suurem, kui see väljast vaadates tundub, näitlejatel on oma nägude järgi tehtud maskid, suuri rekvisiite viiakse lavale hästi suure liftiga, teatrilava on kuuekorruseline ning balletitantsija töö – tantsimine on väga raske. Oli väga äge, lõbus ja põnev päev.

Lasse Rihard Sissas, 6.b klass



Dmitri Zujev, 6. klass

Minu mõtted viis kuud enne põhikooli lõppu

Esimeses klassis oleksin 9. klassi õpilast kirjeldanud nii: pikk, arukas, täiskasvanulik, kannab alati pidulikke riideid, oskab suurepäraselt keemiat. Mõtlesin siis, et kui ma ükskord igaviku möödudes põhikooli lõpetama hakkan, olen ise täpselt samasugune.

Minu ootused olid vist liiga suurejoonelised ja “terve igaviku” osas polnud mul ka õigus. Üheksa aastat kõlab nagu pikk aeg, aga mulle endale tundub, nagu oleksin kooli tulnud alles paar nädalat tagasi. Kogu oma kooliaega ei suudaks ma ealeski paari lausega kirjeldada, see on möödunud stabiilselt, isegi natuke igavalt. Kahetsen, et ma ikka rohkem ei õppinud, rohkem ei teinud. See on üks, mida gümnaasiumis õppides kavatsen teisiti teha.

Minu järgmise viie kuu peamine eesmärk on 9. klassist viimast võtta ning muidugi ka eksamitele keskenduda. Nii palju on tegelikult juba tehtud ka – see lõpp on nüüd ainult vormistamise küsimus. Kavatsengi kooliaasta lõppu võimalikult palju nautida, sest see aeg ei tule ju enam kunagi tagasi.

Heleene Anton, 9.a klass

※ ※ ※

Enne põhikooli lõpetamist tuleb pähe palju erinevaid mõtteid. Peale heade emotsioonide lisanduvad ka kurvad tunded ja tagasivaated kooliaja parimatele hetkedele. Näiteks meenub mulle, kuidas istutasime koos klassikaaslastega parki puu. Meeles on ka rida piinlikke ja stressirohkeid hetki nagu esinemised ja osavõtt spordivõistlustest.

Minevikust olevikku jõudes tuleb mõelda, mida teha kohe ja praegu, et põhikool ikka lõpetatud saaks. Ainuõige tundub keskendumine õppimisele rohkem kui kunagi varem, eriti neis ainetes, mis on veidi raskusi tekitanud. Tuleb end tõsiselt kokku võtta ja hoida oma hinded korras.

Põhikooli aeg on toonud minu ellu paljugi head. Kõige tänulikum olen lähedaseks saanud sõprade üle, kelle olen leidnud siit koolist. Nad on aidanud mul ka halvemates olukordades hakkama saada. Kool on aidanud mul valmistuda eluks, selle teadmiseni jõudsin küll alles hiljuti. Praegu, kui põhikooli lõpuni on jäänud vaid viis kuud, on mu mõtetes õppimine ja eksamid.

Nola Maria Kolpakov, 9.a klass



Peagi lõpetan põhikooli. Ees ootavad mitmed muutused, mis mind hirmutavad, kuid pean liikuma edasi ja jätkama oma õpinguid.

Minu teekond põhikoolis pole olnud eriti lilleline. Mul on olnud probleeme klassikaaslastega läbisaamise, tööde tähtjaks esitamise, tundides kaasatootamise, keskendumise ja motivatsiooni leidmisega. Ma tunnen, et olen põhikoolis käimise jooksul palju arenenud ja saanud paremaks inimeseks. Minu õpitulemused on märgatavalt paranenud ja ma teen enamasti ära kõik nõutud tööd. Siiski on mul mõnikord raske leida õppimiseks motivatsiooni ning aeg-ajalt jääb mõni töö ka tähtjaks esitamata. Loodan, et kui hakkan gümnaasiumis õppima, siis tulen endaga paremini toime ja suudan kõik ülesanded õigeaegselt täita.

Põhikoolis on jäänud käia vaid loetud kuud. Proovin võtta sellest ajast viimast ja valmistuda gümnaasiumisse minekuks. Tean juba praegu, et hakkan põhikooli väga igatsema, sest mulle meeldib tegelikult koolis käia ja siin-sed inimesed minu ümber on väga toetavad ja armsad.

Kirke Mirell Teekivi, 9.a klass



Paratamatu on see, et minu aeg põhikoolis on jõudmas lõpule. Üheksa aastat võib tunduda üüratult pikk aeg, aga ainult alguses. Praegu küsin endalt, kuhu see aeg küll niimoodi kaduda sai. Minul on jäänud lõpuaktuseni veel viis kuud, mõned kontrolltööd, kaks vaheaega ja kolm lõpueksamit. Olen kindel, et enne, kui märgatagi jõuan, on käes see päev, kus leian end tähtsalt kooliõuel lõpuaktusele kõndimas.

Minu põhikooliaeg on olnud imeline. Tegelikult tahaksin õpinguid jätkata selles samas koolimajas, mida ma läbi ja lõhki tunnen, nende samade imetoredate õpetajatega, samade klassikaaslastega samades klassiruumides. See kool on mulle nii lähedaseks saanud, et lahkuda on väga kahju. Olen ju üheksa aastat järjest peaaegu igal hommikul selle kooli uksest sisse astunud.

Põhikoolist võtan uude kooli, gümnaasiumisse kaasa kõik oma teadmised ja oskused ning imelised mälestused, mis mind igavesti saatma jäävad. Olen tõesti tänulik kõigile õpetajatele ja klassikaaslastele, kes minuga koos sel teel käinud on. Nüüd on aeg nautida neid viimaseid kuid, mis siin põhikoolis jäänud on, sest seda aega ei saa enam iial tagasi.

Oliver Keel, 9.a klass



Robert Lang, 8. klass



Mikk-Markus Pindis, 8. klass



Maribel Koomer, 1. klass



Sebastian Raudsik, 1. klass



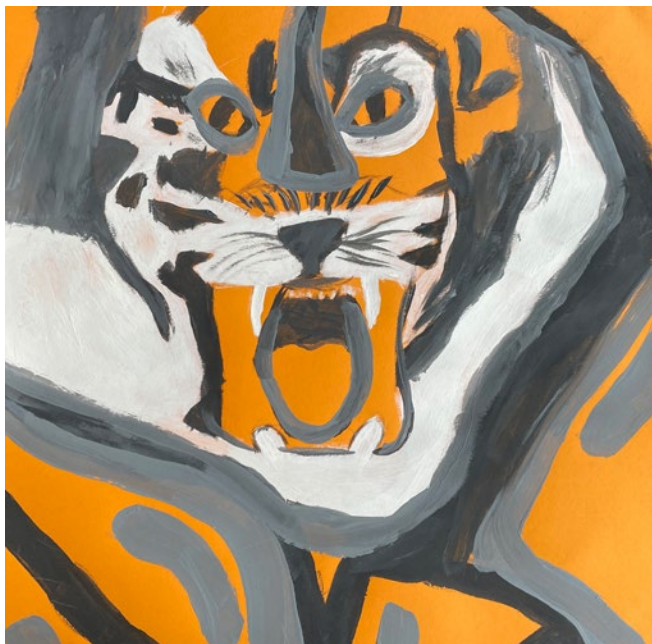
Rico Ladva, 1. klass



Janete-Marleen Luisk, 3. klass



Oliver Saarniit, 3. klass



Emma Alberi, 4. klass



Kaire Ivanov, 3. klass



Kertu Udras, 4. klass



Kira Yaremenko, 4. klass



Kristelle Oja, 4. klass



Emma Tuvikene, 4. klass



Ivo Hillep, 4. klass



Kadri Haav, 4. klass



Annegrete Kumm, 5. klass



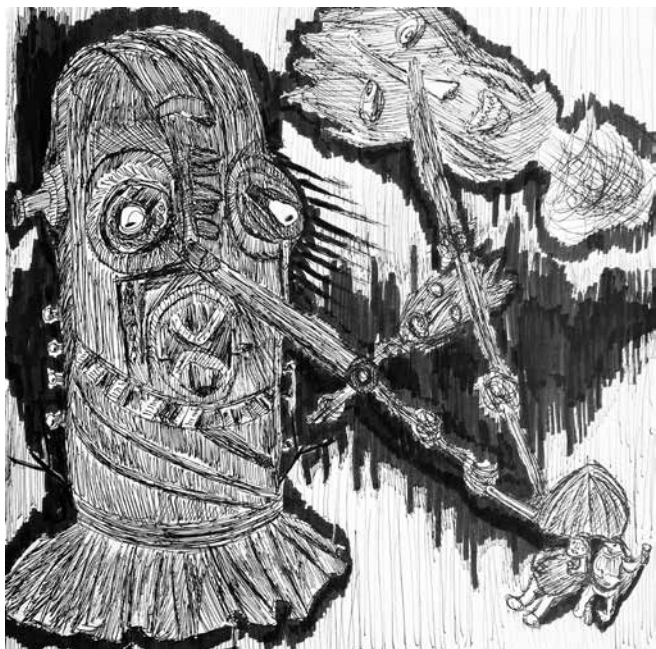
Karel Tõnts, 5. klass



Hettel Soome, 5. klass



Eero Mikk, 5. klass



Lasse Rihard Sissas, 8. klass

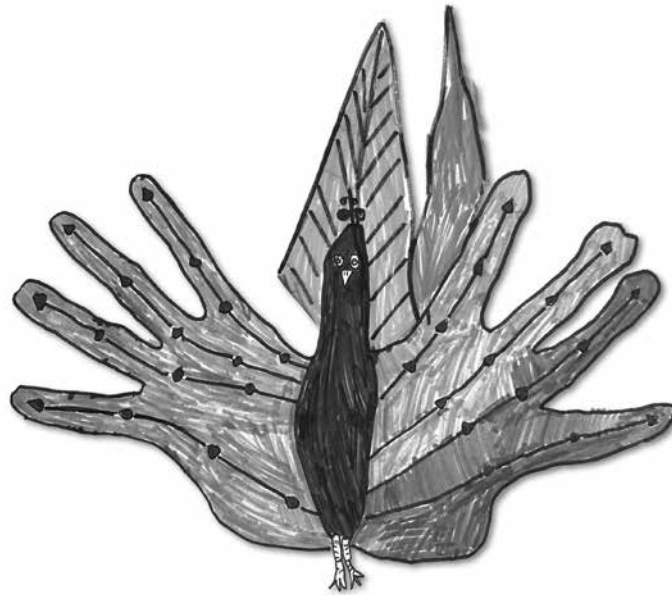


Martin Saul, 8. klass



Paul Randvere 5. klass

KOOLIPÄRIMUS



Lemmikloomalood

Minu lemmikloomadel pole olnud keerulisi nimesid. Tavaliselt on nimi pandud nende välimust või liiki silmas pidades. Näiteks minu esimene kass oli Pärsia tõugu ja hästi karvane ja laisk. Alguses panime talle nimeks Heinz, aga hiljem kutsusid kõik teda Paksuks. Tema lemmik-tegevus oli lesimine ja akna peal tõsise näoga patrullimine. Kahjuks on ta nüüdseks surnud. Vahepeal pidasin ma kahte Madagaskari sisisevat prussakat, aga neile ma nime ei pannudki. Kui neid näpuga puutusin, siis nad sisisesid. Üks neist läks puurist rändama, sest alguses kaant sinna peale ei pannud, kuna mõtlesin, et sealt nad ikka välja ei saa. Kolm päeva jõudis ta seksioonkapi otsas vanu raamatuid kröbistada enne, kui me ta kätte saime. Praegu on mul kaks aastat olnud lemmikloomaks merisiga, kelle nimi on Ham-su. Ei teagi, miks selline nimi valitud sai, aga võib-olla üks põhjus on see, et ta sarnaneb natuke hamstriga. Tema teeb ainult valju häält, kui keegi külmkapi kallal krabistab, sest tavaliselt on sealt midagi maitsvat oodata, näiteks kurki, porgandit või salatilehte – need on tema lemmikud.

Sebastian Paat, 4. klass

※ ※ ※

Meie pere lemmikloom on kass Mizuki. Ta on pruuni-musta-triibuline. Talle meeldib diivanil lesida ja süles mõnuleda. Mizuki on esimene kass, kelle me ise koju tõime. Eelmised kiisud on meie ukse taha omapead kohale jõudnud. Oma nime Mizuki on kass saanud sellepärast, et tema otsmikul on M-tähe kujutis. Mizuki on Jaapanist pärit naise nimi, mis tähendab tõlkes „ilus kuu“. Selle nime valis talle minu õde. Ma armastan Mizukit, sest ta on minu sõber.

Otto Mathias Jõgi, 4. klass

※ ※ ※

Minu vanaema Iivi elab maal. Tal on kanad, kass ja pruuni-valge-kirju lehm nimega Nunnun, kes elavad laudas. Nunnul sündis Eesti Vabariigi sajandal sünnipäeval väike vasikas. Ta on välimuselt oma ema moodi. Praegu on vasikas veel arglik ning peidab end ema taha. Nimeks sai ta Esto, sest ta on poiss. Selle nime pani talle minu tädi Diana Eesti Vabariigi sünnipäeva auks.

Karin Raudsepp, 4. klass

※ ※ ※

Minu koera nimi oli Forest. Ta sai oma nime samal päeval, kui ema ja isa ta Haapsalust tõid. Nad sõitsid mööda ilusast metsast. Ema teadis, et „mets“ inglise keeles tähendab „forest“ ja nii saigi koer nime selle ilusa metsa järgi. Mu koer oli segatõugu. Ta oli nii karvane! Meie kaks kassi Tsiitsu-Miitsu ja Kribu-Krabu magasid tihti karvase Foresti peal. Ükskord me mängisime peitust. Ma peitsin end koera kuuti ja Forest tuli minu ette. Mind ei leitud üles. See oli nii lõbus! Forest oli ka vetelpäästekoer. Ükskord tahtis meie ema minna ujuma, kuid Forest aimas ohtu ja tahtis ema kaitsta. Forest ei lasknud emal sügavas vees ujuda ja lükkas ema veest välja. Forest elas päris vanaks. Ma igatsen oma koera väga.

Eik Randver, 4. klass

※ ※ ※

Kaheksa aastat tagasi otsustas minu onu Meelis endale lemmiklooma võtta. Selleks osutus väike, armas, musta värvi kutsikas. Ta oli nagu väike must pallike, kes jooksis ringi. Ta endale nimeks Muska. Muska on juba vana koer, tema ilus must kasukas on muutunud halliks. Talle meeldib tervituseks inimeste varbaid naksata ning erilis mõnu

pakub talle see, kui sa sügad tema kõhualust oma jalaga. Kui ta kuuleb erinevate mänguasjade helisid, hakkab ta kaasa häälitsema nagu laulma. Muska on väga ilus nimi.

Tauri Leis, 4. klass

※ ※ ※

Mõmmi on meie peres elanud juba 8 aastat ja see aeg on olnud väga lõbus. Mõmmi saime endale minu isa töökaaslase käest Setumaalt. Kassiemal oli 2 poega ja üks pojake otsis uut kodu. Isa tõi kassi üllatusena mulle. Olin siis umbes 2-aastane ja tulin lasteaiast koju. Nägin oma toas, et hall kera jooksis voodi alla peitu. Minu vanemad ütlesid, et ma peaksin talle nime panema. Ma käisin siis Puna-mütsikese lasteaia Mõmmiku rühmas ja sellepärast panin kassile nimeks Mõmmi. Ta on praegu suur ja paks kass, sest ta on ainult toas. Õues ta käia ei taha, sest ta kardab muru peal kõndida. Mõmmi on meie kodus teinud augud kõikide vanade ja uute kardinat sisse. Ta on kakanud minu vanemate voodisse ja oksendanud minu isa tööpaberite peale. Minu ema ei pahanda enam ammu Mõmmiga, et kõik toolide ja diivanite katted on katki kraabitud. Kui me koju tuleme, siis jookseb Mõmmi meile vastu. Ma väga armastan oma halli karvakera.

Annaliis Adamson, 4. klass

※ ※ ※

Minu onu kinkis vanaemale koera, kellele vanaema pidi ise järele sõitma. Kui vanaema ja vanaisa kohale jõudsid, nägid nad kõigepealt ühte väga suurt koera. See oli kutsikate ema. Vanaisa ütles, et see oli nagu hobune. Vanaema viidi kutsikat vaatama. Kutsikale oli ka peen nimi pandud – Trooja. Vanaema võttis kutsika sülle ja viis vanaisa juurde, kes naeris, et nüüd on neil oma Trooja hobune. Alguses puges Trooja ikka voodi alla ja talle meeldis sülle ronida. Trooja kasvas aga kiiresti ja peagi oli ta juba nii suur, et voodi alla mahtus ainult tema nina ning sülle sai võtta ainult tema pea. Olles nina voodi alla peitnud, paistis Troojale endale aga vist endiselt, et ta on tervenisti peitu pugenud. Trooja on pikakarvaline bernhardiin, kes täna kaalub peaaegu 100 kg. Ta on meie väga suur sõber.

Klaara Pai, 4. klass

※ ※ ※

Minu lemmiklooma nimi on Liblikas. Ta on Aafrika hiidtigu. Liblikas sai oma nime siis, kui ma ta esimest korda kätte võtsin. Tigu hakkas oma pead üles tõstma, nagu oleks ta tahtnud lennata. Minu lemmikloom saab emadepäeval üheaastaseks. Aafrika hiidteod elavad kuni kolmeaastaseks. Tal on sada õde ja venda, aga ainult nendest kaks

on veel elus. Me saime Liblika minu onu käest koos kõigi ta õdede ja vendadega. Minu lemmiklooma vanemad on ikka veel elus. Nad elavad minu onu juures. Liblikas sööb salatit ja kurki ning söömise ajal ta veidi krõmpsutab süuga. Mulle meeldib temaga rääkida. Tigudega on sellepärast hea rääkida, et nad ei sega sulle kunagi vahele. Liblikas meeldib mulle, sest tal on minu jaoks alati aega ja ta on minu jaoks alati olemas.

Hiie Utsu, 4. klass

※ ※ ※

Ühel ilusal augustikuu hommikul tulid ema ja isa turult koju ja ma märkasin ema käes ühte pisikest karvapalli. See oli koerakutsikas. Kutsikas oli nii väikene ja pehme. Kutsikale sai nimeks Pätu. Pätu seepärast, et ta oli oma pesakonna viimane, aga kõige aktiivsem kutsikas. Pätu oli natuke hoolitsemata. Terve tema karvkate oli kaetud karpude ja tingudega. Me pesime ja kammisime Pätut mitu päeva, enne kui ta puhtaks sai. Pätu oli selline krutsekeid täis koer. Ta näris isa tantsukingadesse augud. Tekikoti sisse näris auke. Kui pahaseks sai, siis pissis saabaste sisse. Näris isegi tugitooli nurgad ära. Tema elu jäi vaid 6 kuu pikkuseks, kuid selle lühikese aja jooksul tegi ta palju pättusi.

Karmen Tugedam, 4. klass

✱ ✱ ✱

Kui ma olin väike, ei tahtnud ma üksi kodus olla. Mulle osteti kaks emast merisiga. Nime said nad nii, et mul oli üks suur lukuga pusa. See oli ostetud Belgiast ja firma nimi on Lola & Liza. Lola panin lakkidega meriseale nimeks ja Liza sileda karvaga meriseale. Sel ajal ostsime neile ka maja, mille ees olid puidust aknaraamid. Need nad närisid muidugi läbi ning käisid aknast sisse ja välja. Nüüd nad seda enam teha ei saa, sest on liiga paksud. Ühel ööl ärkasime kõik üles, sest kuulsime imelikku häält. Nagu ritsikas oleks siristanud. Seda häält tegid merisead. Kui nad kuulevad kilekoti krõbinat, hakkavad nad valju häälega süüa nõudma.

Lolale ja Lizale meeldib, kui neid sügatakse ja nendega suheldakse.

Stella Kronberg, 5.a klass

✱ ✱ ✱

Minu sõber Mihklile on alati meeldinud loomad. Ta unistas kaua aega, et ema lubaks tal võtta kassi. Ühel suvepäeval see unistus täitus. Mihkel läks koos emaga loomade varjupaika, et seal väljavalida kõige armsam kassipoeg. Mihklile jäi kohe silma üks mänguhimuline karvapall. Kassi karv oli pehme ja huvitava värvusega. Kui kiisuke

murul jooksis ja päike tema karva paitas, muutus see läikivaks. Mihkel otsustas kohe, et saab selle kiisu omanikuks ja nimeks saab Miki. Sellel suvel saab Miki juba 3-aastaseks. Ta on olnud hea kass, aga vahel teeb ta pahandust. Kui sõbral külas käin, siis mängin ka meelsasti Mikiga. On väga tore, kui lapsed armastavad loomi ja hoolitsevad nende eest.

Kert Malõgin, 4. klass

Hirmulood

Minu suurimaks hirmuks oli väiksenäine film „Nukitsamees“. Alati, kui tuli televiisorist „Nukitsamees“, siis jooksin mina kohe kõrvaltappa või diivani taha peitu. Õhtul magama minnes pidin alati emal käest kinni hoidma, kuna nii tundus vähem hirmsam. Öösel tundsin isegi läbi une, kui ema tahtis kätt ära võtta. Vahel, kui ma jäin õega õhtuti kahekesi koju, pani tema mulle nalja pärast „Nukitsamehe“ filmi mängima, et mind hirmutada. Seepeale hakkasin kõvasti nutma, kuni öde filmi ära pani. Hirmust on raske lahti saada.

Lisete Marjapuu, 7. klass

※ ※ ※

Umbes 4-aastasena kartsin liblikaid. Õues mängides pidi alati keegi kõrval olema. Kui üksi jäin, läksin ruttu tuppa või kedagi otsima. Hirm oli tõesti suur. Kui suvel liblikat nägin, jooksin ära ja karjusin: „Lipakas!“ Kõige hullem oli, kui ta järele lendas. Ma mäletan ühte korda, kui liivakastis mängides lendas liblikas minu näo ees. Ma tõusin ehmunult püsti ja hakkasin kätega vehkima. Vehkides ja kisades jooksin isa juurde. Praeguseks olen hirmust üle saanud.

Katrin Juul, 7. klass

※ ※ ※

Minu suurim hirm on hirm hambaarsti ees. Juba väikestest peale olen kartnud hammaste puurimist, sorkimist ja lihvimist. Ukse taga ootamine on juba piin. Jalad tahavad vägisi ära põgeneda. Kui mu nime hüütakse, vajub süda saapasäärde. Toolil istudes on pulss laes. Kui arst puurima ei pea, olen õnnelik ja tundub, et hambapesu polegi enam nii tüütu ja mõttetute tegevus. Ja nii iga aasta.

Marten Männiste, 7. klass

※ ※ ※

Ükskord jäin ma oma parima sõbranna poole ööseks. Kell oli umbes 1 öösel, kui mu sõbranna väike öde mu üles äratas ja tahtis, et ma temaga vetsu kaasa tuleksin. Mina küsisin, miks ta üksi ei lähe, varem ta ju ei kartnud. Tema aga vastas, et vetsupotis on keegi. Läksin temaga kaasa ja vaatasin järele, mis seal potis siis olema peaks. Mina ei saanud ikkagi aru ja küsisin: „Mis siin siis olema peaks, siin pole ju midagi?“ Tema aga vastas selle peale: „Näkk!“ Ma hakkasin laginal naerma ja küsisin, miks ta seda arvab. Ta vastas, et vanaema oli rääkinud, et kui laps läheb üksi vee äärde, siis tuleb näkk ja võtab ta kaasa. Ma üritasin talle pikalt seletada, et näkki pole olemas ja ta ei ela vetsupotis ega kraanikausis. Lõpuks sai ta ilusasti vetsus käidud ja hirm läks vist ka üle.

Kirke Kõiva, 7. klass

※ ※ ※

Kui ma väike olin, kartsin üksinda kodus olla. Ma arvasin, et majas on kummitused. Ma võpatasin iga väikse hääle peale. Oma hirmu peletamiseks jätsin paaris toas tule põlema ja rääkisin omaette. Mul pidi ka alati uks lukus olema. See hirm kadus mul vanemaks saades ära.

Nora Heinsoo, 7. klass



Ma olin päris väikene, umbes 5-aastane. Olin sugulasega kelgutamas, hakkas juba hämarduma, aga ma ei tahtnud veel koju minna. Siis rääkis mu sugulane, et hämaras ilmub mäe otsa üks sinises riietuses karutaoline olend ja viib kõik lapsed ära, kes veel kelgutavad. Mäletan, et sellest ajast peale ei julgenud ma hämaras mäele jääda, sest ma kartsin seda olendit. Kartsin päris mitu aastat, kuni sain aru, et seda olendit pole olemas ja mu sugulane mõtles selle loo välja, et me koju läheksime.

Karet Meier, 7. klass



Mul on olnud palju hirme. Olen kartnud vaime, pimedust, ämblikke, vampiire, ahistajaid. Väldin praegugi üksi pimedatel õhtutel väljas käimist. Enamus hirmudest on tulnud saadetest, mida väiksenä vahel vaatasin ja neid uskuma jäin. Ahistajaid aga hakkasin kartma päriselu lugudest. Oli aeg, kus paljud lapsed läksid kaduma ja neid ei leitud. Tol ajal ei julgenud ma üldse õhtuti väljas käia ja ehmusin iga väikse heli peale. Mida aeg edasi, seda vähem ma ahistajaid kardan ja olen õppinud oma hirmudest üle olema.

Emeli Tõnts, 7. klass

Unenäolood

Kui ma olin umbes 5-aastane, kartsin ma ühte unenägu. Ma nägin, et üks väga suur õhulaev lendas meie planeedi peale ja see kattis kogu päikesevalguse. Õhulaeva alt paistis neonsinine valgus. Uks avanes ja välja astusid pikad, kõhnad ja imeliku näoga olendid. Nad liikusid väga aeglaselt. Ma hakkasin jooksuma, aina jooksin ja jooksin. Selja taha vaadates olid need olendid ikka sama kaugel. Rohkem ma ei jooksnud, sest mõistsin, et pääsu pole. Need olevused võtsid minust kinni ja rohkem ei näinud ma midagi. Ärkasin higisena voodis ja mul oli hea meel, et unenägu lõppes. See unenägu oli nii õudne, et ma kartsin õhtuti magama jääda.

Jürgen Joonas, 7. klass

※ ※ ※

Väiksena kartsin ma ühte väikest vanameest. See algas sellega, et ta ajas mind unenägudes taga. Ta oli väike, kiilakas, tal polnud hambaid ja seljas oli tal vana pintsak. Kõigepealt ajas ta mind kitsastes koridorides taga, hiljem majade katustel. Ükskord ta ajas mind metsas taga. Lõpuks hakkasin teda juba päriselus nägema. Nägin teda igalt poolt piilumas. Tema hirm kadus mul siis, kui ma esimesse klassi läksin. Aga ma olen teda ka hiljem näinud. Viimati nägin ma teda kaks aastat tagasi, aga siis oli see juba naljakas, kuigi see oli jälle unes ja järgmisel hommikul olin väga väsinud.

Hendrik Kavant, 7. klass

Uskumuselood

Ma olen kuulnud, et kui must kass üle tee läheb, toob see halba õnne. Olen ka kuulnud, et kui 13. kuupäev langeb reedele, siis võib sel päeval halvasti minna. Mina usun, et kui midagi halba ette ennustada, siis tuleb kolm korda üle vasaku õla sülitada, et see ennustus ei täituks. Kui ripsmekarv ära tuleb, siis tuleb see õhku puhuda ja midagi soovida, siis soov täitub. Usun ka kaitseinglitesse. Kui raskel ajal nende poole pöörduda, peaksid nad aitama. Veel usun poolväärikivide kaitsvasse võimesse. Usun, et igal inimesel

peaks olema oma valitud kivi, mis talle õnne toob. Minul on mitu kivi, mille olen valinud oma sisetunnet järgides. Kannan neid ja usun, et nad kaitsevad mind

Marie-Anett Kongo, 9. klass

※ ※ ※

Kui must kass läheb üle tee, siis läheb kindlasti halvasti. Tuleb minna teistkaudu. Saunas ei tohi vanduda, see toob kurja kaela. Kui näed langevat tähte, tuleb ruttu midagi soovida, et see täide läheks. Kui kell 11.11, 22.22 või 00.00 midagi soovida, läheb see täide. Kui ei saa öösel magada, tuleb panna küünal tuppa põlema, et hinged und segama ei tuleks. Halbade unenägude eest hoidumiseks riputatakse lakke unenäopüüdjad. See uskumus on vist pärit indiaanlastelt.

Marite Mäesaar, 9. klass

※ ※ ※

Hea õnne toob õhtul ämbliku nägemine. Vanaema ütles ikka, et kui ämblikku näen, ei tohi teda tappa. Öhtune ämblik pidi õnne tooma, aga hommikune ämblik toob halba. Mina kardan ämblikke ega suuda nendega ühes ruumis olla.

Mu vanemad on öelnud, et kui peopesa sügeleb, siis toob see raha. Kui väiksena maal olin, rääkis vanaisa, et kui leiad neljalehelise ristikeina, siis tuleb see ära süüa, kuna see toob õnne ja armastust. Mina usun neid endeid. Mõni aeg tagasi valasime perega igal vana-aasta õhtul tina. Räägitakse, et see kuju, mis välja tuleb, toob õnne. Mõni aga ütleb, et kujuke on hoopis seotud sellega, mida uus aasta kaasa toob.

Janely Haljaste, 9. klass

✧ ✧ ✧

Kui kaks inimest koos leiavad neljalehelise ristikeina, tekib nende vahel armastus. Vikerkaart nähes võib oodata meid ees suuremat sorti õnn. Kui leitakse hobuseraud, siis ootavad ees head uudised ja õnnelik saatus. Eriti hästi peaks minema just rahaasjades. Usun kristallide ravitoimesse ja hoian alati padja all hematüümi, mis toob hea une ja aitab välja puhata. Vahel on mul taskus ka fluuriit, mis aitab leevendada hingelist segadust ja tõmmata välja negatiivset energiat ja stressi. Halbade unenägude eemale peletamiseks on mul riputatud lambi külge unenägude püüdja. See tekitab minus turvalisema ja hubasema tunde.

Markus Vetemäe, 9. klass

✧ ✧ ✧

Kui must kass läheb üle tee, toob see halba õnne. Kui üle vasaku õla sülitad kolm korda, siis ei juhtu midagi halba. Mina teen seda. Usun kaitseinglitesse. On olnud olukordi, mil ma olen tundnud, et keegi aitab mind või püüab kukkumisel kinni. Olen tundnud seda. Mingeid kaitseesemeid ma ei kasuta, aga mul on roosast kvartsist käekett, mida ma aeg-ajalt puhastan, sellele sõnu peale lausun ja täiskuuvalguse ajal energiat täis laen.

Elery Org, 9. klass

✧ ✧ ✧

Kui must kass läheb üle tee, siis toob see halba õnne. Sama juhtub ka siis, kui tapad musta ämbliku. Kui enne võistlusi öelda, et ma võidan nagunii, siis see ei juhtu. Et seda vältida, tuleb peale sõnumist kolm korda üle õla sülitada, siis see enam ei kehti. Toas vilistamine on samuti halb, kuna usutakse, et siis võib maja põlema minna. Hea enne on see, kui ära süüa kas viie lehega sireliõis või nelja tipuga ristikeinaleht, ja kohe midagi soovida, siis läheb see hiljem täide. Magades peaksid jalad olema mitte akna või ukse pool, vaid seina pool, siis jääb raha kauaks majja.

Karl Hain ja Robin Varusk, 9. klass

Mängime tähtedega

Armuline aednik Ari

Aednik Ari aias asusid aromaatsed ahvatlevad aedviljad: arbuusid, aprikoosid, avokaadod, apelsinid, ananassid. Augustis astus akrobaat ahv Artur aednik Ari aeda. Avas-tades aias aromaatsed aedvilju, asus Artur anuma aprikoosi. Alati abivalmis aednik Ari andis ahvile aprikoosi. Ahv asus ahvikiirusel aprikoosi ahmima. Arvestades ahvi ahnust, aurustusid aprikoosid ampsudega. Ari ahhetas, aga andis aplale ahvile apelsini. (Ahvi aplust arvestades aurustusid Ari aedviljad ampsudega.)

Kerttu Hallist, 4.a klass

Koolipoiss Kaspar

Koolipoiss Kaspar kihutab kooli. Ka Kaspari klassikaaslased kiirustavad koolimajja. Kaspar kappab kunstitundi. Kaspar kohtab kunstitunnis koiliblikat. Kaspar kuuleb, kuidas koi klassiruumis kondab. Kunstitunnis kaob kunstiõpetaja Karini kinnas. Koolipoiss Kaspar kaob klassiruumist. Kaspar kardab KOILIBLIKAIID!

Heleene Anton, 4.a klass

Kuue konna kontsert

Kuus konna kükitasid kevadisel kolmapäeval kõrgel kivil. Kahel konnal kavas korraldada kevadkontsert. Kuna kõik konnad krooksuvad kenasti, kavatseti kontserdil krooksuda kooris. Koos kirjutati kaunitl kõlav koorilaul. Kontserdile kutsuti konnarahvas, ka kuningas koos kuningannaga. Kogu konnariik kõlas kevadkontserdi kaunist koorilaulust.

Maria-Elise Kuklase ja Kristiina Pruul, 4.a klass

Kullakaevajad

Kaamel Kaarel kõndis kollasel kruusateel. Kaamel kandis kuldset kikilipsu. Kivisel kruusateel kõndis ka kits Kusti. Kitse kaelas kilises kelluke. Kabjad kahistasid kivisel kruusateel. Kruusatee kulges kaskede keskel. Kõmpijad kohtusid kraavi kaldal. Kits Kusti kõkutas kohtumisel, kaamel Kaarel kummardus kavalalt. Kaamel Kaarel kutsus Kustit kulda kaevama. Kiiresti kaevati künka kivist külge. Kuld kõlises koledas kastis. Koos kolgiti kast katki. Kuld korjati kahte kuhja. Kitse kuhi kõrgus kaameli kuhjast kõrgemaks. Kaamel Kaarel kahtlustas kits Kustit. Kaamel kakles kitsega, kits kakles kaameliga. Kuld kukkus kolinal kraavi.

Sven Eerik Siirak, 4.a klass

Lambatall

Lõbusad lapsed liikusid laudes laadale. Laadalt leidsid lapsed lambatalle. Lambatall lõbutses lastega lustakalt. Lõpuks läksid lapsed lambatallega lauta. Laudas lebas lõputult lambaid. Lapsed liikusid lammastele lähemale. Lambatall leidis lambaema. Lambaema läks lambatallega lilledesse lustima.

Karel Tõnts, 3.b klass

Kogukas kapsas

Kaugel Kapsamaal kasvas kapsas. Kapsas kavatses kasvada kohutavalt kogukaks. Kapsas kasvaski kohutavalt kogukaks. Kaunil kolmapäeval kalpsas Kapsamaale korviga küülik, krahmas koguka kapsa kiirelt korvi. Kui kapsas korvis, kalpsas küülik koju kapsasuppi keetma. Küülik kavatses küpsetada ka kapsarulle. Kõrgel künkal kiirustaval küülikul kukkus kopsakas kapsas korvist keereldes karude koopasse. Küülik kihutas kurvalt koju. Kogukas kapsas kargas karule kuklasse. Karu karjus kõvasti. Kuri karu kirjutas küülikule kirja, kuidas kapsaid korralikult käsitleda.

Laura Kärmas, 5.c klass

AE! OK

Ahoi! Alustan.
Anne, ametilt algklassiõpetaja.
Argipäeviti ahvatlen avastama.
Annan andekaile alguse.
Aitan abivajajaid.
Ae-ae! Ajurünnak algab!
Aeg aktiivselt arvutada!
Arvuti abistab aritmeetikas, ajaloos.
Apelsine aplalt ampsaks.
Amps-amps!

Ehee!
Esitlen end. Eik.
Elan Eestimaal.
Esipingipoiss.
Elurõõmus, entusiastlik.
Eeskujuks enda eeskujulik ema.
Ekstreemspordis edukas.
Edusammud ergutavad.
Esmaspäeval eriti energiline.
Ei etteütlustele!

Ohoo! Olen Otto.
Otsustan omamoodi.
Olen oma olemuselt optimist.
Oskan olla oravalikult osav.
Ootan oktoobrit, ostan objektiivivi.
Olen otsekohene.
Otsin omapäraseid olendeid.
Oskaksin ometi orienteeruda ohtlikes olukordades!
Oivik olla oleks oiuline!

Kenneth.
Käin kolmandas klassis.
Kogun kaisukarusid, kasside-koerte kujusid.
Kõige kiirem klassis.
Kihutan koolimaja koridorides.
Kardan kontrolltöid.
Kõva käpp kunstis.
Keeldun koolilõunast.
Kihutaksin kosmoselaevaga Kuule!
Kena koolipäeva kõigile!

*Õpetaja Anne Kuklane ja õpilased Eik Randver,
Otto Mathias Jõgi, Kenneth Randver*



Miia Goos, 5. klass



Rio Truija, 5. klass



Stella Kronberg, 5. klass



Kirill Daradanov, 5. klass



Kadri Haav, 5. klass



Marten Linnas, 5. klass



Merili Kiis, 5. klass



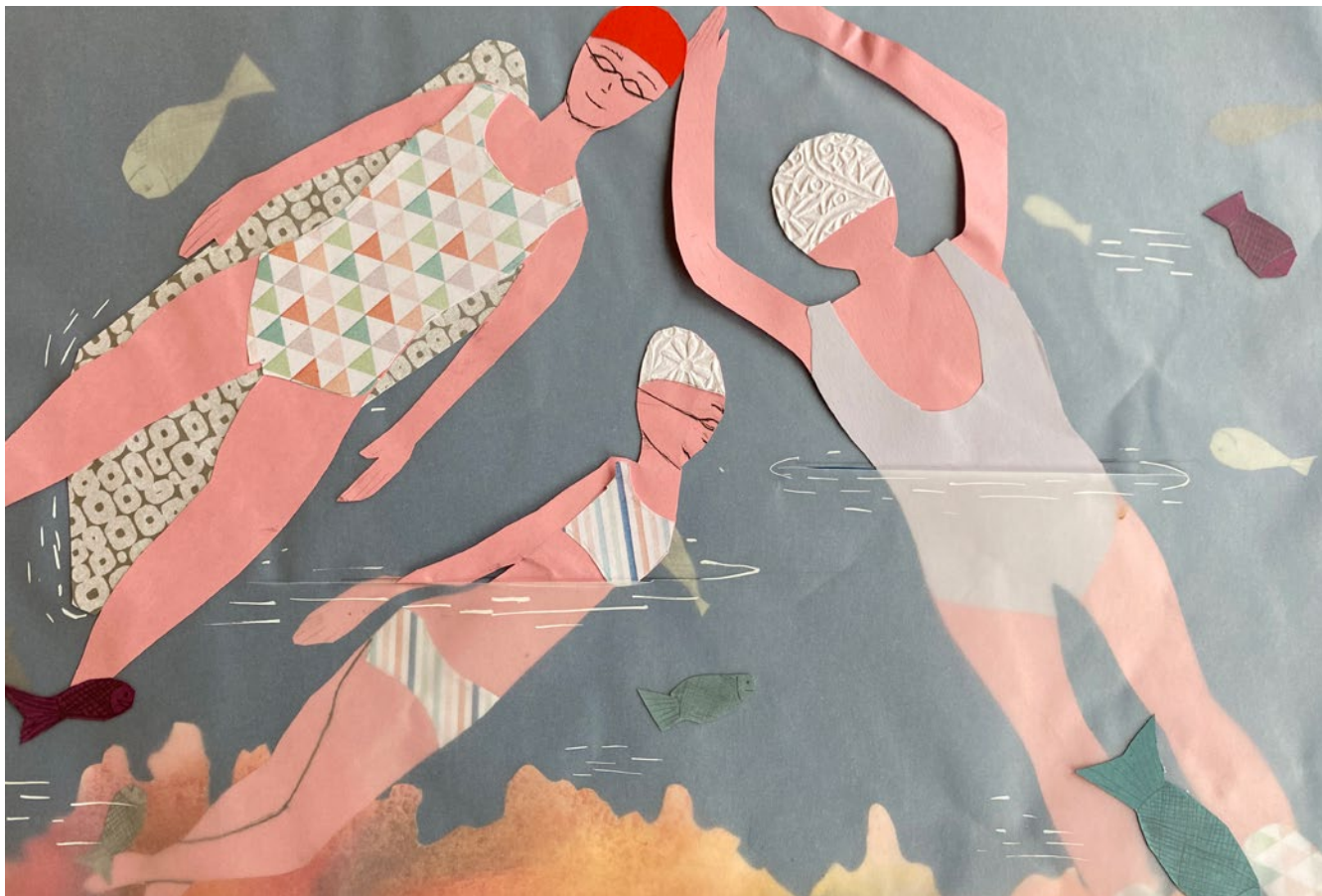
Mia Lõhmus, 5. klass



Robert Märtn, 5. klass

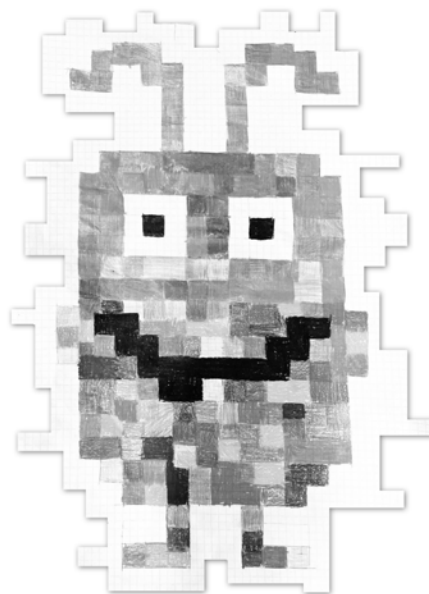


Art Joosep Urb, 6. klass



Paula Piir, 6. klass

MINU PERE,
MINU KODU,
MINU KEEL



Lapsepõlve esimene pettumus

Kui ma olin kolmeaastane, otsustasid mu vanemad mind viia Tallinna loomaaeda. Nad tahtsid, et ka mina teaks, kuidas näevad päriselt välja loomad, kes meil siin Eestis ei ela. Muidugi olin ma sellest vaimustuses ja ootasin põnevusega loomaaeda jõudmist.

Sõit Tallinnasse algas ühel ilusal septembrikuu päeval. Reisiseltskonda kuulus ainult meie väike pere, mina, isa ja ema. Alguses oli tore. Hakkasime Võrust sõitma Pärnu poole, sest isal oli üks tööasi seal korda ajada. Kui olime umbes poolel teel Pärnusse, läks mul kõht tühjaks. Andsin sellest ka vanematele märku. Pika otsimise peale leidsimegi lõpuks ühe kohviku, kust isa ostis meile kõigile hamburgerid. See hamburger oli väga maitsev ja arvan, et minu elus esimene. Kui kõik olid oma hamburgerid ära söönud, jätkasime oma sõitu Pärnu poole. Siis enam väga lõbus polnud, sest ma olin autoga sõitmise tulinud. Kahjuks pidin siiski ilusasti oma turvatoolis istuma ja mitte protestima.

Kui me lõpuks Pärnusse jõudsime, ei suutnud ma oma õnne uskuda. Ma sain autost välja ja ringi joosta. See oli nii mõnus. Ma mõtlesin, et ei taha enam kunagi autoga sõita. Minu pettumuseks sai isa tööasjad kiiresti korda ja ma pidin jälle istuma turvatooli. Õnneks tegid vanemad ühe poe juures peatuse ja ma sain natukeseks autost välja ja liikuma. Poes oli tore, seal oli palju asju, mida ma tahtsin. Kahjuks päris kõiki asju, mida ma tahtsin, vanemad mulle

ei ostnud. Siiski mõned asjad ma sain, näiteks väikese nuku ja raamatu.

Kui poes käidud, istusime taas autosse ja algas sõit Tallinna suunas. Minul oli tore, sest mängisin oma uute asjadega ja ei pannud autosõitu täheleegi. Siiski suutsin ma õige pea mängimisest tüdineda ja nüüd ma vanematele enam rahu ei andnud. Ma lihtsalt ei saanud aru, kui kaugel võib üks loomaaed asuda ja miks me peame nii palju sõitma. Ma tahtsin juba kohal olla ja toredaid loomi näha. Kuna ma protestisin valjusti ja vahetpidamata, suutsin ma oma vanemad peaaegu hulluks ajada. Tulemuseks oli see, et isa otsustas teha peatuse ja ööbida ühes hotellis, mis jäi tee äärde. Mulle see meeldis. Ma polnud varem hotellis ööbinud ja see tundus väga põnev. Ma otsustasin käituda hästi ja õhtu möödus rahulikult.

Järgmisel hommikul peale õhtusööki algas jälle sõit loomaaia poole. Kuna olin puhanud, siis polnud mul midagi autosõidu vastu. Õnneks polnud me Tallinnast enam kaugel ja väga pikka sõitu ei olnud. Ühel hetkel parkis isa meie auto ära ja ema ütles, et olemegi kohal. Ma olin üliõnnelik. Pääsesin jälle autost välja ja sain joosta.

Isa ostis vāravast meile piletid ning võisimegi loomaaeda minna. Seal oli palju toredaid loomi. Alguses vaatasin kõiki, kellest möödusime ja ema seletas mulle, kes nad on ja muud sellist. Siis ma aga tüdinesin sellest, sest loomi oli väga palju ja mind enam need loomad ei huvitanudki nii väga. Õnneks leidsin ma ühe mänguväljaku, kus sain ennast välja elada. Loomulikult pidid ka mu vanemad seda

nautima. Praegu sellele mõeldes on mul neist päris kahju. Mulle igatahes seal väga meeldis ning ema ja isa pidid kõvasti pingutama, et mind sealt ära meelitada. Lõpuks ma siiski andsin alla ja olin nõus edasi loomi vaatama.

Me jõudsime elevantide aediku juurde. Pean mainima, et elevantid on minu lemmikud. Aedikusse vaadates ei saanud ma aru, kus need elevantid siis on. Seal olid küll nende sarnased elukad, kuid kindlasti mitte elevantid. Ema seletas mulle, et need seal ongi elevantid ja et ma hoolega vaataks ja meelde jäta. Aga kuidas said need loomad olla elevantid? Teadsin täpselt, millised elevantid välja näevad: pika londiga, suurte kõrvadega ja kindlasti SINISED. See oli minu jaoks ikka väga uskumatu, et loomaaias polegi päris elevante. Ma olin väga pettunud ja rohkem mind see loomaaed ei huvitanudki. Kui pole päris elevante ehk siniseid elevante, siis pole see ka mingi loomaaed. Nii pididki minu vanemad loobuma edasi minemast ja sellega meie loomaaia külastus lõppes.

Kuna reis Tallinna loomaaeda oli olnud pikk ja väsitav, siis Võrru tagasi tulekust ma palju ei tea, sest tänu väsimusele ja pettumusele magasin ma peaaegu kogu kodutee. Praeguseks olen ma oma lapsepõlve pettumusest üle saanud ja tean, et sinised elevantid on ainult raamatutes ja multikates. Ka Tallinna loomaaed on üks tore koht, mida tasub ikka külastada ja vaadata oma silmaga üle, kuidas loomad päriselt välja näevad.

Aurelia Kumm, 5.a klass

Lapsepõlve esimene sõber

Minu esimene sõber oli ja on siiani minu õde Hiie. Vahel me kiusame üksteist, aga seda ju õed teevadki. Isegi kui ma seda välja ei näita, on ta mulle ikka väga kallis.

Kui Hiie sündis, küsisin emalt: „Millal ma temaga juba mängida saan?“ Ma olin väiksena väga ulakas ning ema kartis isegi, et Hiie esimene sõna on „Kärt!“; aga õnneks nii ei juhtunud. Tänu minule oskab Hiie kõndida, meil on isegi video, kus aitan Hiiel ringi kõndida. Minul polnud väiksena palju juukseid peas ja oli aeg, kus Hiiel oli rohkem juukseid kui mul. Kui eelnevast jutust jäi mulje, nagu oleksin mina vaid Hiiet aidanud, siis tegelikult pole see nii. Hiie aitab mind praegu muusikas ja solfedžos, kuna nendes ainetes on Hiie minust parem (kuigi mulle üldse ei meeldi, kui mind õpetatakse, tahan ise kogemusi saada).

Minu isal kahjuks õdesid või vendi pole. Minu emal on küll õde ja vend, aga nad elavad kaugel ja neil on palju tegemist. Loodan, et kui meie Hiiega suureks saame, siis meie hea sõprus säilib ning me ei jää üksteisele kaugeks. Kui juhtub, et elame üksteisest kaugel, saame alati Skype'is rääkida. Suurena kokku saades mürame ja itsitame loode-tavasti samamoodi nagu praeguigi.

Kärt Utsu, 5.c klass

Minu esimesed mälestused

Minu esimene mälestus on selline: laman koos kolme vennaga maas. Me üritame üksteist soojendada, aga tulu-tult. Mäletan, et korraga tulid meie juurde inimesed (siis ma ei teadnud veel, et nad on inimesed). Nad mässisid meid teki sisse ja ma tundsin vist esimest korda elus soojust. Jäin magama.

Ärgates leidsin ennast uuest soojast kohast. Mu vennad olid ka siinsamas. Me tundsimme ennast turvaliselt. Hiljem tuli üks naine, kes rääkis meiega sõbralikult ja andis meile piima. See oli imemaitsev!

Niimoodi läksid päevad päevade järel. Mängisime vendadega, aga mul õnnestus harva võita, sest olin ju pesakonnas ainuke tüdruk. Ühel päeval viidi meid õue. Algul ma pelgasin pisut, aga hiljem mängisime juba rõõmsalt.

Varsti pärast seda me kolisime. Uus kodu oli nii suur! Mind ja mu vendi hakati vaatamas käima. Neid oli palju. Inimesi, ma mõtlen. Mu vennad kolisid peagi ära. Inimeste juttu kuulates mõistsin, et mu vennad said uue ja hea kodu. Olin üks, vendadeta oli veider olla. Mind käidi ka endiselt vaatamas, aga keegi ei tahtnud mind oma koju. Ma ei mõistnud, miks. Olin ometi ju ilus: musta värvi pehme karvaga ning sabaots, käpad ja nina ümbrus valged.

Ühel päeval tulid ema ja tema umbes 12-aastane tütar. Tüdruk vaatas mingit kandilist ja säravat asja, mind määrgates aga viskas ta selle käest ja jooksis minu juurde. Ta hakkas mind silutama, ma kiindusin temasse otsekohe.

Kuulsin tüdruku ema meie suunas viibates ütlemas: „Ma lootsin, et loomad õpetavad talle midagi, ja paistab, et mul oli õigus.“

Järgmisel nädalal sõitsin ma oma uude koju. Sõidu ajal pani tüdruk oma nina mu karvadesse ja sosistas: „Nurri, sinu nimeks saab Nurri.“ Tol hetkel ma teadsin, et sõidan vastu täiesti uuele ja õnnelikule elule.

Anne Lee Tikis, 5.b klass

Minu esimene omakirjutatud raamat

Mäletan, et kui ma olin väike, luges ema mulle alati enne uinumist raamatut ette. Varsti sain tähed selgeks ja hakkasin ise jutte kokku veerima. See meeldis mulle väga.

Esimeses klassis sain ma kirjutamise selgeks ja tahtsin ise ka raamatut kirjutada. Ostsime selle jaoks uue vihiku. Oma raamatu pealkirjaks panin „Teistmoodi jutud“ ja hakkasin pihta. Esimese peatüki pealkiri oli „Nõiutud tüdruk, hobune ja koer“. Ma tahtsin kirjutada juttu, kus oleks kindlasti hobune ja koer. Nii saigi valmis muinasjutt, kus olid nõid, tiibadega hobune ja rääkiv koer. Järgmise loo pealkiri oli „Ohtlik puu“ ja sellega mu raamat ka piirdus.

Teise klassi keskel hakkasin uuesti jutte kirjutama, seekord tavalisele paberile. Nüüd olid igas loos samad

tegelased – Kevin ja Sandra. Jutud rääkisid peamiselt Kevin ja Sandra igapäevaelust, kus juhtus ka ootamatuid asju. Näiteks läksid nad loomaaeda või nurusid vanematelt koera või kinkisid vanemad lastele äratuskella, et need kooli hiljaks ei jääks. Loomaaia loo puhul uurisin palju loomaaia loomade kohta ja õppisin seega palju uut.

Hiljuti kappe koristades leidsin oma esimesed jutud üles ja neid oli väga naljakas lugeda. Raamatus on veel palju valgeid lehti ja võib-olla kirjutan sinna kunagi veel midagi.

Egle Vendt, 5.a klass

Lapsepõlve esimene kell

Kui ma olin kuus,
hambaid puudu suus,
kingiti mul kell,
olin uhke sell.
Mu esimene uur,
taipasin, et olen suur.
Uhkelt kella kandsin,
ajast teada andsin.
Mu esimene uur
ja olingi juba suur.

Kregor Kikas, 5.b klass

Minu esimene lemmikloom

Kui olin alles väikseke,
nii umbes kaheaastane,
siis tahtsin saada endale
lemmiklooma armsakest.
Kord tädi külla tuli meil
ja ütles, et ta kingi tõi.
Mul kohe rõõmsaks muutus meel,
kuid mis see on, ei teadnud veel.
Ta kandis kätel puurikest,
kus nägin ma üht jänkukest,
kes oli nõnda armsake
ja jäi mul sõbraks aastateks.

Mattias Eskla, 5.c klass

Minu ema õpetas mulle ...

Esimesena seostuvad mul oma emale mõeldes järgmised asjad: punane värv, tema lemmik Diori Poison parfüüm, hoidised, mida ta igal suvel-sügisel valmistab, igasugused erinevad küpsetised ja tema lemmik sinine ja seest punane tass, mille ma talle kunagi väiksena kinkisin. Minu ema suurim nõrkus on ilmselt ilusad majad ja lillepeenrad. Ta võib maal olles hommikust õhtuni lillepeenarde ääres kükitada ja lilli istutada ning hooldada.

Emaga koos meeldib mulle Eestimaal ringi sõita ja uusi kohti avastada. Lemmikpaik on meil ilmselt Pärnu. Ema on mulle õelnud, et kui ma kord suureks kasvan ja autojuhiload saan, siis sõidutan hoopis mina teda ringi, et nii oleks lõbusam reisida ja tema saaks siis autosõidu ajal magada.

Minu ema on suurepärane kokk, tema küpsetised ja hoidised on väga maitsvad. Kõige paremini oskab ta hoidistest teha soolakurki ja letšot ja tema küpsetatud šokolaadiga kringel on samuti mu lemmik. Tänu emale olen ka endale selle söögi tegemise pisiku külge saanud. Suurem asi kokk ma küll pole, kuid ema ütles kord, et vähemalt makarone oskan ma keeta.

Emal lemmiktassiga on selline lugu, et plaanisime kord tuttavatega Lätti reisile minna, aga ema ei saanud kaasa tulla. Kuna olin nädalavahetusel tööd teinud ja raha teeninud, siis otsustasin ise tuttavatega kaasa minna. Mul oli kurb meel, et ema kaasa ei saanud tulla, seega otsustasin enne tagasitulekut talle midagi oma teenitud raha eest

kingiks osta. Nägin poes riiulil sinist ja seest punast tassi, lugesin oma viimased mündid kokku ning otsingi emale tassi. Ema on sellesse tassi nii kiindunud, et teda ei häiri isegi tassi katkine serv, mis aja jooksul tekkinud on.

Peenarde hooldamises on minu ema lausa supervõimetega. Mulle endale ei meeldi eriti selline aias nokitsemine, kuid mulle meeldib imetleda lõpptulemust. Meie aia peenrad on alati väga ilusad ja värvilised.

Emal on mulle väga oluline ja armas. Kuigi ma ei oska välja tuua, mida ema mulle õpetanud on, siis iga päev temaga koos toimetada on väga tore ja mulle justkui õppetunniks.

Carol Koger, 8.b klass

Minu vanaema ütles ...

Mina suhtlen oma vanaemaga üsna tihti, kord nädalas. Ta on mulle päris palju õpetanud. Esimene, mis meelde tuleb, on see, kui ma olin 5-aastane ja me läksime metsa marjule. Vanaema õpetas mind masinaga marju korjama. Päeva lõpus viisime marjad kokkuostu ja ma sain oma korjatud marjade eest saadud raha ise ära kulutada. Otsin ilmselt komme. See marjulkäik on mul hästi meeles, kuna see oli mu esimene raha, mille ma olin ise välja teeninud.

Minu vanaema ütles sageli, et talvel ei tohi kanda neid moodsaid lõhkiseid pükse. Ma ei kuulanud tema juttu

päevani, mil sain omal nahal tunda, miks neid pükse ei peaks külmaga kandma. See külmetamine pole seda väärt. Eks vanaema ole muudki riiete kandmise kohta öelnud ja tegelikult on tema jutt ikka tõsi.

Vanaema on alati öelnud, et koolis peab käima, isegi kui seda ei taha. Sellega seoses meenub vanasõna “Töö kiidab tegijat”. Vanaema seletas selle lause mulle lahti nii: “Kui sa käid koolis, teed tööd ja näed vaeva, siis on sul suur ja õnnelik tulevik.” Siinkohal võin tuua näiteks oma ema. Tema ei kuulunud vanaema (oma ema) ja jättis juba 7. klassis kooli pooleli. Ma ei tahaks küll öelda, et emal seepärast halb elu on, sugugi mitte, ta on väga hea ema ja tööd ta ei karda, kuid tal pole kõiki võimalusi siin elus.

Minu vanaema ja ema on mind palju õpetanud ja kindlasti teevad seda veel ja veel. Üritan neid mõista ja saan aru, et nad soovivad mulle oma õpetussõnadega ikka ainult head.

Andra Leius, 8.b klass

✧ ✧ ✧

Ma ei mäleta oma vanaema kuigi palju, siiski on mõned mälestused, mis kerkivad esile kohe, kui temast mõtlen. Ma mäletan seda helget tunnet, mida tundsin, kui oma vanaemale sülle ronisin, samuti seda, et ta kandis alati peas punast baretti.

Kõige eredam mälestus on ühest suvisest pallimängust. Mäng ise käis nii, et mu vanaisa hoidis palli minu käeulatusest kõrgemal ning ma pidin hüppama, kui tahtsin selleni ulatuda. Vanaemaga seostub see pallimäng nii, et kohe, kui ma palli järele hüppamisest tüdisin, läksin vanaema juurde ja kurtsin, et vanaisa kiusab mind. Muidugi sain ma palli kohe tagasi.

Mulle ei meenu, et vanaema oleks mind eriti õpetanud, kuid on üks lause, mis tähendab minu jaoks palju. Selle olulisust võib olla raske mõista, eriti kui arvestada, et vanaema ei öelnud seda mulle, vaid minu emale. Lugu on järgmine. Mu vanaema oli haige, ta põdes dementsust. Ema käis teda tihti haiglas vaatamas ja rääkis ikka, kuidas vanaemal läheb. Kord rääkis ta ühest hetkest, kui vanaema teda justkui lohutada püüdis, öeldes: “Ära muretse, nüüd on kõik hästi”. Oma ema kohta ma ei tea, aga mind lohutas see lause küll.

Täpselt nii soovingi oma vanaema mäletada, inimesena, kes soovis teisi lohutada, ise kehvas olukorras olles, inimesena, kelle juurde sain minna, kui mind mõni mure vaevas, ja inimesena, kelle kallistus oli soe ning kes kandis alati punast baretti.

Anne Lee Tikis, 8.b klass



Mul on kaks vanaema ja ka vanavanavanemad, kuid vanaemadega on mul olnud rohkem kontakti ja suhtlemist.

Mu üks vanaema elab siinsamas Võrus. Minu Võru vanaema on imetore, nii nagu mu teine vanaemagi. Võru vanaemaga olen rohkem koos olnud, sest ta elab meil lähedal. Ta teeb imeliselt süüa ja on väga jutukas. Ma olen temalt õppinud, et tuleb olla lahke ja sõbralik. Ta on toonud meie perre ka mitmeid traditsioone, näiteks mannapudru, mida ta ikka teeb ja mis mulle ja õele väga meeldib.

Minu teine vanaema elab Rakvere lähedal Väike-Maarjas. Kuna ta elab palju kaugemal, siis me ei kohtu temaga väga tihti. Käime tal külas siiski mitu korda aastas, suviti tavaliselt pikemalt. Vanaema on väga aktiivne, talle meeldib matkata ja reisida. Ta tuli meiega koos isegi Poolas kõige kõrgemasse mäkke ronima. Kui me suviti pikemalt vanaema juures oleme, siis käime Eestimaad avastamas ja ajaloolistes kohtades, näiteks linnustes. Kuna vanaema korjas mingil ajal ilusaid kive, siis oli alati põnev otsida kive, mida talle kivikogusse saaks anda. Vanaemalt olen õppinud olema liikuv ja tegus.

Mu mõlemad vanaemad on toredad ja hoolin teist väga ning tahan nendega koos aega veeta. Nad on õpetanud mulle, kuidas elus edukas olla ja ma olen neile selle eest väga tänulik.

Andri Saar, 8.c klass



Mul on kaks vanaema. Ühega saan ma suhelda kirja teel, teisega räägime tavaliselt telefonis. Kokkusaamistega on nõnda, et ühe juurde satun ma kuis kunagi, teise vanaema juures käin enamasti pühade ajal. Minu üks vanaema elab Haanjas ja teine Kangstis.

Kangsti vanaema pool on koer Reku, kellele meeldib väga ringi uidata. Ükskord hakkasin bussi peale minema ja Reku tuli minuga kaasa. Bussipeatuseni on vanaema juurest 2 km, peaaegu kogu tee käis koer minuga, aga siis järsku oli ta kadunud. Helistasin vanaemale ja rääkisin sellest, vanaema hakkas muretsema, kuna tavaliselt Reku nii ära ei kao. Lõpuks läks koer ikka ise koju ja pandi karistuseks ketti.

Haanja vanaemal on palju kanu. Ühel päeval sõin õues jäätist ja korraga nägin, et rebane hiilib kanakarja juurde. Jooksin seda vanaemale ütlema, aga vanaema ei uskunud mind. Läksime koos kanade juurde ja nägime, et rebane ajabki kanu taga. Olin siis umbes 9-aastane ja hakkasin lolli peaga ise rebast taga ajama. Kui rebane mind nägi, jooksis ta minema kiiremini, kui sinna tulnud oli. Sai me vanaemaga korralikult naerda ja kanad olid ka meile tänulikud.

Mul on vanaemade juures veel paljugi huvitavat juhtunud. Nendega on alati tore koos aega veeta.

Sander Koobak, 8.c klass

✱ ✱ ✱

Minu arvates olen ma ikka päris rikas, mitte küll raha poolest, vaid oma pere mõttes. Mul on kaks vanaema ja vanavanaema. Paljud minu lapsepõlveaegsed mälestused on seotud just vanavanaemaga.

Meie peres on pikaajaline jõulutraditsioon, kus me sõidame kogu perega jõululaupäeval maale vanavanaema juurde. Mäletan seda kommet juba sellest ajast, kui ma olin päris pisike. Olen alati seda jõuluaegset maale minekut väga oodanud. Tagatoas oli teleri kõrval oma metsast toodud kuusk, mis oli ehitud vanaaegsete ehetegega. Vanavanaema oli alati köögis süüa tegemas. Kui terve pere oli söönud, istus vanavanaema kuuse kõrvale tugitooli ja tõmbas kuuse alt välja suure kingikoti. Kingituse saamiseks pidi vanavanaemale luuletuse lugema ja ühe suure kalli tegema.

Minu jaoks seostub vanavanaemaga tema tehtud klimbi-piimasupp. Ma lootsin seda saada alati, kui me maal käisime. Kui ema või vanaema klimbisuppi teevad, on see ka hea, aga mitte sama kui vanavanaema klimbisupp. Tema tehtud klimbi-piimasupis on midagi sellist, mida mitte keegi pole suutnud järgi teha.

Igal suvel veedan vähemalt nädala maal vanavanaemaga kahekesi. See on väga tore aeg. Mulle meeldib vanavanaema majapidamistöodes aidata, sest ta teeb neid teistmoodi kui teised minu pere liikmed. Samal ajal ta jutustab mulle lugusid oma lapsepõlvest. Neid lugusid on väga põnev kuulata, sest kui vanavanaema neid jutustab,

tuleb mulle pilt silme ette, missugune oli elu siis, kui minu vanavanaema noor oli.

Vanavanaema on minu jaoks väga tähtis. Ta on olemas minu paljudes lapsepõlvemälestustes, olen temaga veetnud koos palju aega. Kui ta peaks kunagi siit ilmast lahkuma, jään teda alatiseks mäletama.

Ketlin Häelme, 8.c klass

✱ ✱ ✱

Mul on kaks vanaema, üks elab Tallinnas ja teine Võrus. Tallinna vanaemaga suhtlen tihti Messengeri kaudu, Võru vanaemaga saame kokku enamasti tähtpäevadel. Kui ma väiksem olin, siis sõitsin igal nädalavahetusel Tallinna vanaemale külla, nüüd saame kokku enamasti koolivaheajadel.

Mulle meeldis Tallinna vanaema külastada, sest temaga oli väga huvitav. Ta oli alati bussijaamas mind pirukatega ootamas. Ta elas turu lähedal ja me käisime sealt alati koos maasikaid ostmas. Me käisime ikka koos loomaaias, muuseumides ja kinos. Ta räägib alati palju huvitavat oma minevikust ja sellest, kuidas elu varem oli. Nüüd on vanaema kolinud Tallinnas teise kohta ja kui ma teda külastan, pakub ta alati kohvi ja kommi. Käime koos vanalinnas jalutamas ja talle meeldib rääkida mulle lugusid vanadest majadest. Veel oleme käinud Kadrioru pargis jalutamas

ja külastanud kohvikuid. Tallinna vanaema meile Võrru külla ei tule, sest tal on jalad haiged ja pikk bussisõit on talle liiast.

Võru vanaemaga saame kokku tähtpäevadel ja muul ajal ka. Kui me talle külla lähme, on alati toit laual ootamas. Sööme ja räägime juttu. Ükskord astusin endale naela jalga ja siis õpetas vanaema mulle, kuidas haava puhastada.

Mulle meeldib väga oma vanaemadega aega veeta ja ma olen õnnelik, et mul on neid kaks.

Jaden Ordašokov, 8.c klass

※ ※ ※

Oma vanaemaga olen aega veetnud väikesest saadik. Praegu satun tema juurde harva, peamiselt saame kokku pühade ajal. Kuna olin vanaemaga rohkem koos väiksena, siis on minu mälestused vanaemaga seoses ka sellest ajast.

Kui ma vanaema juures olin, tegi ta alati pannkooke. Isegi siis, kui olin seal mitu päeva järjest, olid iga päev pannkoogid nagu aamen kirikus. Vanaema juures sõin pannkooke alati suhkruga. Tundub liiga magus, aga maitseb hea.

Meil on vanaema juures üks koht, mida me kutsume Mäeks. Sinna on väga hea minna kas jalgsi või rattaga,

kuigi vanaema poolt Mäele pole kõige lühem maa. Käisime seal koos vanaemaga tihti. Seal on kanad, kuked, kassid ja koer. Ma pole kindel, kuidas selle koha peremees meie perega seotud on, aga mingi seos on. Mäel ajasin alati kanu taga ja käisin nende pesadest mune otsimas. Vahel jooksin ümber marjapõõsaste või käisin salaja herneid söömas.

Kui ma paha laps olin või sõna ei kuulanud, siis vanaema ja tädi ähvardasid mul kääridega keele suust lõigata. Nad rääkisid ühest tüdrukust, kellel nii juhtus ja ta ei saanud enam üldse rääkida. Seda juttu ma muidugi tõsiselt ei võtnud, sest olin juba piisavalt suur, et valest aru saada.

Need on kolm kõige paremini meeles olevat mälestust minu vanaemast. Need jäävad minuga kindlalt elu lõpuni. Loodan, et saan vanaema juurde ikka sagedamini minna, kuigi alati on nii kiire ja muud asjad tulevad vahele.

Laura-Liisa Urbanik, 8.c klass

※ ※ ※

Ma arvan, et mul on väga vedanud oma vanaemadega. Mul on elus mõlemad vanaemad ja ka üks vanavanaema.

Kuna mu ema on töötanud minu sünnist saati haiglas õena ning mu isa elab ja töötab Soomes, siis olen ma väga palju aega oma elust veetnud maal vanavanemate juures.

Kui ma mõtlen oma vanavanaema peale, siis tuleb mulle kohe meelde, kuidas ta mind vene keeles lugema õpetas. Ma tean, et ma olin siis täpselt kuueaastane, mul oli eelmisel päeval just sünnipäev olnud. Mäletan, et ema tuli hommikul töölt ja mu vanavanaema äratas mind üles. Ta andis mulle aabitsa, mille abil tema omal ajal lugema õppis. Ma olin alguses väga elevil, aga väsisin sellest lugemaõppimisest kiiresti ära. Vanavanaema korrutas siis mulle, et ma saan hakkama ja pean ainult endasse rohkem uskuma.

Minu elu esimene mälestus on ka seotud vanavanaemaga. Olin tookord umbes kolmeaastane. Teised olid põllul maasikaid korjamas, aga mina, mu õde ja vanavanaema olime köögis ja tegime süüa. Tol päeval oli mu vanavanaisa sünnipäev ja mõne tunni pärast pidid külalised tulema. Vanavanaema keetis kartuleid ja küsis, kas ma tahan praegu süüa. Vastasin talle jah, aga andsin kartulid hoopis koerale. Mäletan, kuidas vanavanaema oli mu peale natuke kuri ja ütles mulle, et ma peaksin rohkem väärtustama, mis mul on. Ka nüüd tuletab ta seda mulle kogu aeg meelde.

Tegelikult on mul oma vanavanematega seoses palju mälestusi ja ma olen väga tänulik kõikide hetkede eest, mis ma nendega koos veetnud olen.

Kertu Kääpakaust, 8.c klass

Mina elan Võrus

Pargis räägime asju ja istume pingil.
Oleme sõbraga kesklinnas jalutusringil.
Jookseme 180 m pikale Roosisaare sillale.
Vaatame lehma, kes ei tulegi kallale.
Ostame Chillinis terve menüü.
Meil on kõht tühi, see pole me süü.

Kermo Vaab, 6. klass

※ ※ ※

Saab Võrumaa muuseumis vanu fotosid vaadata,
juttusid muinasaja aaretest kuulata.
Maxima pargis saab joosta ja hüpata,
turnikal turnida, pingi peal puhata.
Tamula rannas saab mängida, ujuda.
Seal olen alati rõõmsa tujuga.

Kenneth Randver, 6. klass

Mina suhtlen eesti keeles

Mina suhtlen eesti keeles, sest see on minu emakeel. Paljud on öelnud, et eesti keel on kõige ilusam keel. Nii arvan ka mina. Eesti keeles on palju ilusaid sõnu, mille abil oma tundeid väljendada ja teistega hästi läbi saada.

Eesti keeles on erinevad käänded, pöörded, piltlikud väljendid ja vanasõnad, mis muudavad selle keele palju ilusamaks. Võiksin lausa öelda, et eesti keel on jubeilus ☺ keel, mille abil teistega suhelda.

Suhtlemise muudavad värvikaks sama tähendusega erinevad sõnad. Tänu nendele pole eesti keel kunagi igav. Laused saab muuta huvitavateks ja mitmekülseteks.

Eesti keel on ilus keel. Eesti keelt peab hoidma ja armastama. Eesti keelt on edasi kantud põlvest põlve ja seda peame tegema ka meie. See on meie emakeel ja meie kohus on teha nii, et see püsima jääks.

Peaksime olema õnnelikud, et meil on nii ilus emakeel. Mina olen uhke, et minu emakeel on eesti keel. Mina hoian oma emakeelt. Ma täidan oma kohust ja kannan edasi oma emakeelt.

Lisett Kõöts, 8.b klass

Mina kõnelen eesti keeles

Ma läksin lasteaeda kolmeaastasena ja tollel ajal räägiti meie kodus ainult vene keelt. Mul on paar mälestust sellest, kuidas minuga räägiti eesti keelt ja ma ei saanud aru. Õnneks olid kaks õpetajat meie rühmas venelased. Nad aitasid mul eesti keelest paremini aru saada ja tõlkisid mõningaid sõnu. Käisin iga viie minuti tagant õpetajate juures küsimas, mida mingi sõna tähendab. Nii ma selle keele ära õppisingi.

Mul võttis umbes aasta või poolteist, et eesti keel täiesti arusaadavaks õppida. Mul oli veel natuke probleeme aktseptsiooni ning rääkimisega, kuid teiste jutust sain täiesti aru.

Kui ma seitsmeaastasena lasteaia lõpetasin, siis oskasin juba päris hästi rääkida. Koolis tekkisid mõned probleemid ja seetõttu pidin käima abiõpetaja juures õppimas. Tänu talle õppisin eesti keeles täielikult aru saama ja ise seda rääkima. Lõpetasin tema juures käimise teises klassis.

Hiljem pole mul olnud probleeme eesti keelega ja enda arvates räägin seda päris hästi. Mu ema hakkas ka millegipärast rohkem eesti keeles rääkima ja nüüd me suhtlemegi kodus mõlemas keeles.

Eesti keel pole kunagi olnud mu jaoks eriti raske. Mul on hea meel, et oskan seda keelt nii hästi.

Daniil Pisartšik, 8.b klass

Mina räägin oma perega eesti keeles

Kuna minu peres on kõik eestlased, siis me räägime kõik eesti keeles. Kui mul on kodutöös abi vaja, siis vanemad oskavad mind ka teistes keeltes aidata. Meil on ka sugulasi, kes ei räägi eriti eesti keelt, vaid räägivad vene keelt. Mina nendega väga ei suhtle, sest ma ei oska vene keelt rääkida.

Mulle meeldib rohkem rääkida sugulastega eesti keeles, sest see on mulle lihtsam ja ilusam kui vene või inglise keel. Ma ei saa öelda, et räägin perega puhtas eesti keeles. Jutu sisse tuleb ka palju inglisi- või venekeelseid sõnu. Kõige rohkem tuleb võõrkeelseid sõnu jutu sisse, kui räägin sõpradega.

Minu emale ei meeldi, kui ma kasutan palju võõrkeelseid sõnu. Tema arvab, et kui tahame eesti keelt säilitada, siis peame kasutama võimalikult vähe võõrkeelseid sõnu. Eesti keeles on sõnad olemas, mida saame kasutada võõrkeelsete sõnade asemel.

Kõige paremini oskab meie peres õiget eesti keelt minu õde. Alklassides aitas ta mind eesti keeles väga palju. Enda koolis kirjutas ta lõpueksami viiele. Ta oskas oma klassis kõige paremini eesti keelt. Väga hästi oskab ta mind ka võõrkeeltes, eriti inglise keeles aidata.

Terek Skuin, 8.b klass

Mina mõtlen ja suhtlen eesti keeles

Mul on kulunud 15 aastat, et saada selliseks, nagu olen praegu.

Nende aastate jooksul on mul olnud vabadus rahuldada oma uudishimu just eesti keeles. Olen eestlane ning mõtlen ja suhtlen eesti keeles. Oma pereliikmetega suhtlen silmalt silma iga päev. Minu ja meie pere jaoks on eesti keel emakeel, milles mõtleme ja suhtleme iga päev.

Eesti keel on osa meie identiteedist ja olemusest. Loomulikult tuleb tükikest endast kaitsta, seepärast mõtlen ja suhtlen eesti keeles. Meie keel on ajas muutunud, kuid säilinud on keele isikupära ja ilu. Eestlased, ka need, kes elavad laias maailmas, on tihti nimetanud eesti keelt kõige kaunimaks keeleks maailmas ja tunnevad selle üle suurt uhkust.

Miks ma mõtlen eesti keeles? Sellepärast, et just selles keeles tulevad mulle kõige paremad ja kaunimad mõtted. Miks ma suhtlen eesti keeles? Sellepärast, et selles keeles suhtlevad ka minu sõbrad ja minu pere. Suhtlemine on inimestevaheline teabevahetuse protsess, mille käigus toimub vastastikune tajumine ja tundmaõppimine. Kõige paremini tajun ja õpin inimesi tundma eesti keelt kõneldes. Sellepärast ma mõtlen ja suhtlen eesti keeles.

Tänapäeval on probleemiks see, et internet vähendab otsest kontakti inimeste vahel. Pole aga võimalik mitte suhelda, kõik meie ümber on seotud suhtlemisega.

Minu kodumaa on Eesti, minu emakeel on eesti keel, mina olen eestlane. Ma armastan neid kõiki ja just sellepärast mõtlen ja suhtlen eesti keeles.

Soovin ja loodan, et eesti keel jääb püsima. Mõelgem ja suhagem eesti keeles!

Kerttu Vill, 9.a klass

Mina mõtlen eesti keeles

Minu mõttemaailm on alati olnud eestikeelne ja loodan südamest, et see saadab mind terve elutee.

Eestikeelne mõtlemine tundub elementaarne ja enesestmõistetav, aga minu jaoks on sellel sügavam mõte. Ma tahan avastada maailma ja elada mitmes eri paigas. Väljaspool Eestit on aga lihtne unustada oma päritolu ja emakeel. Inimesed on olemuselt sarnased ja kui veab, siis oskan nendega isegi sama keelt rääkida. Tekib gruppi kuulumise tunne ja eesti keeles rääkimise vajadus kahaneb. Emakeeles mõtlemine on väga hea sünnimaa meeldetuletaja, sest ilma mõtlemata ei saa elada.

Mõtlemine on ka oluline keele säilitaja. Mul on olnud erinevaid olukordi, kus olen pidanud suhtlema võõrkee-

les. Ajaga muutub erinevate võõrkeelte kasutamine veel vajalikumaks ja mitte ainult minul, vaid ka teistel eestlastel. Samas oma mõtetes saame säilitada eesti keelt, eirates välismaailmas toimuvaid muudatusi. Seepärast ongi mõtetel suur võim.

Minu jaoks on eesti keeles mõtlemine au küsimus. Välisriigis olles tunnen, et see on kui saladus, mida ainult mina tean, aga tahaks seda kõigile kuulutada. Olen uhke ja õnnelik, et olen sündinud riigis, kus on nii ilus emakeel, mis käib minuga igal pool kaasas.

Kuniks ma mõtlen eesti keeles, on Eesti minuga alati kaasas.

Kertu Peelo, 9.a klass

Mina avaldan armastust eesti keeles

„Ma armastan sind!“ See on üks tähendusrikas, mõnikord ka hirmutav lause. Minu arvates on see ilusaim lause eesti keeles, nii kõlalt kui sisult.

Viimasel ajal on üha rohkem kõlama hakanud ingliskeelne lause: „I love you!“ Tõesti, tähendus on täpselt sama, aga millegipärast on keeruline öelda sama mõtet oma emakeeles. Inglise keel justkui rebib lausest

kogu tähenduse ja emotsiooni, jättes alles vaid tühipaljaid sõnad. Ma ei tea, kas olen sellisel arvamusel vaid seetõttu, et inglise keel pole minu emakeel. Loodan väga, et see on just nii. Usun, et inglise keelt rääkivatele inimestele on armastusavaldus oma emakeeles sama tähendusrikas ja ilus kui meile eesti keeles. Kui sõnadesse süveneda, on see ju imeline lause.

Meil, eestlastel, on nii kaunisõnaline armastusavaldus, et mulle tundub lausa patt kasutada selle asemel mõnda teist keelt. Armastuse avaldamine on niigi miski, mida eestlased kipuvad vähe ja harva tegema, miks teha seda siis veel võõras keeles.

Kutsun kõiki üles julgelt oma perele ja sõpradele, eriti armastatule ütleva: „Ma armastan sind!“

Sandra Sulg, 9.a klass

Mina armastan eesti keeles

Ma arvan, et ei oskakski muus keeles armastada kui oma emakeeles. Ma pole muidugi veel armastanud kedagi, kes ei räägiks eesti keelt, aga arvan küll, et minu puhul pole see võimalik.

Ma lihtsalt tunnen, et iga teine keel on liiga tavaline, et oma tundeid täielikult väljendada ja teist oma siiruses uskuma panna. Arvan, et võõrkeelne armastus on võimalik, aga mina eelistaksin siiski eestlast armastada.

Elasin kunagi vahetusõpilasena nädala Soomes, kus pidin perega suhtlema inglise keeles. Ma harjusin küll juba paari päevaga ära, aga millestki jäi siiski puudu. Pereliikmete emotsioonidest ja reaktsioonidest oli raske aru saada ja kui juba nendest arusaamine oli aeganõudev, siis mis armastusest ma rääkida saan.

Mina armastan nii eesti keelt kui ka eesti keeles. Eesti keel kõlab minu arvates kuidagi helilisemalt ja luulelisemalt kui teised keeled. Ma ei tahaks kunagi mõnes muus keeles armastada ja loodan, et ei satu kunagi situatsiooni, kus pean väljendama oma tundeid võõrkeeles. Minu emakeel on ilusaim.

Triin Keerutaja, 9.a klass

Murelikult Eestimaast ja eestlastest kevadel 2021

Paljud eestlased on sellised inimesed, kellele enamuse ajast paljud asjad ei sobi ning kellele meeldib alatasa maailma asjade üle pahandada. Ise ei tee nad aga midagi, et probleeme lahendada.

Viimase lause heaks näiteks on see, kuidas eesti inimesed protestivad maskide ja koroonapiirangute vastu. Ning kui seesama eesti inimene enda kodus kahekümne inimesega peetavale sünnipäevale poodi alksi ja salatit ostma

läheb, ei kannata otse loomulikult maski ega hoiavaht. Selle põhjuseks tuuakse siis, et mask on ebamugav ja rikub tema põhiõigusi. Ma ei saa aru, miks need eestlased ei usu ega isegi kuula teadlasi ja arste, kes üritavad neid aidata ja seda vastikut pandeemia-olukorda lõpetada. See on väga solvav ja ebaviisakas käitumine nende inimeste suhtes, kes igapäevaselt kogu Eestimaa haiglates tööd rügavad, et päästa inimesi. Ausalt öeldes frustreerib selline käitumine mind väga. Lõppude lõpuks on selline hoolimatu käitumine kahjulik ju vaid meile endile. Õnneks pole aga kõik eestimaalased sellised.

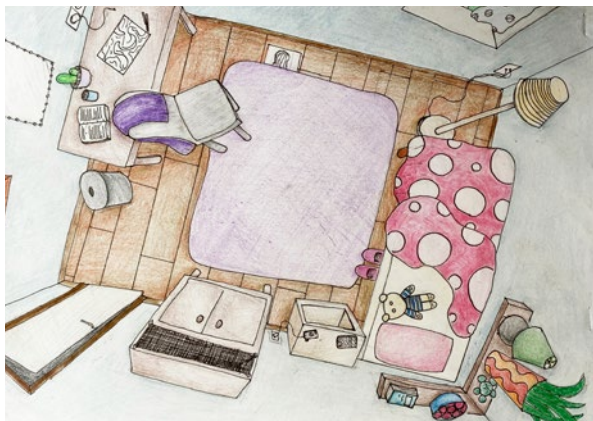
Mind häirib Eesti elu juures ka see, kui tavaline on siin rassism. Seda võib kohata põhimõtteliselt igal pool ning eriti just sotsiaalmeedias. Mulle ei jõua kohale, miks peaks ütlema või kirjutama teise nahavärviga inimesele tema nahavärvi puudutavaid halvustavaid kommentaare. Ta on ju samamoodi inimene, kes igapäevaselt elab Eestis ning käib siin tööl või õppimas. See probleem on peale Eesti ka mujal maailmas tõsine.

Eestis on suureks probleemiks ka ökoloogilise jalajälje suurus. See on Eestis suur, kuna elekter tuleb Eestimaa kodudesse põlevkivi põletamise teel. Veel on probleemiks prügi ja sellega ümberkäimine. Ökojalajälge vormib suuremaks ka see, et eestlastele meeldib hullupööra välismaa netipoodidest asju tellida. Paljud neist asjadest pole just kõige parema kvaliteediga ning siis peab need ära viskama. Tundub, et eestlastele meeldib väga asju osta, mida neil

tegelikult vaja ei lähe ning siis jäävad need asjad kapi-nurka tolmu koguma, kuni leiavad tee prügimäele. Kahju on ka sellest, et meie riigis on väga halb jäätmekäitus. Paljud inimesed ei sorteerii prügi ning mõned panevad selle lausa mõnda looduskaunisse kohta maha. Õnneks on aga alगतatud “Teeme ära” koristustalgud, mis nüüdseks juba laienenud maailma mastaapi.

Tekstist võib jääda mulje, et eestlased on halvad, hoolimatud ja intolerantsed. Õnneks on olemas ka mõistlikuid ja toredamaid Eesti inimesi. Eestis on igasuguseid probleeme, aga ma usun, et koos ühise eesmärgi nimel töötades saab neid probleeme lahendada ning elu Eestimaal muutub palju kaunimaks ja paremaks.

Lasse Rihard Sissas, 8.a klass



Meribel Kumm, 6. klass



Vanessa Vassilenko, 6. klass



Remi Kullama, 6. klass



Mirja Silva Kaljula, 6. klass



Kreistuevaldi 36
Varem mahajäetud endise
elunõu, nüüd advokaatide
kabinettide ja ühiskond-
likute korterite.
Ressveeritud vanade
kivistite ja sisetuulide
alusega.

Henri Ausin, 8. klass

HOONE ASUKOHT

VÖRUMAA, VÄIMELA

SEISUKOHT JA FUNKTSIOON ENNE

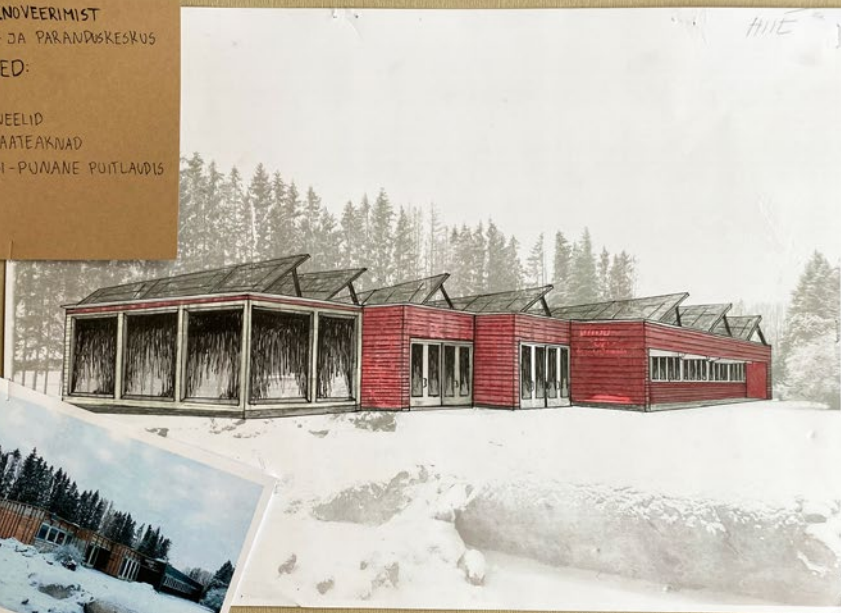
MAHAÄETUD, LAGUNENUD, Nõukogude-
AEGNE KÖLALISTEMÄDA

PÄRAST RENOVEERIMIST

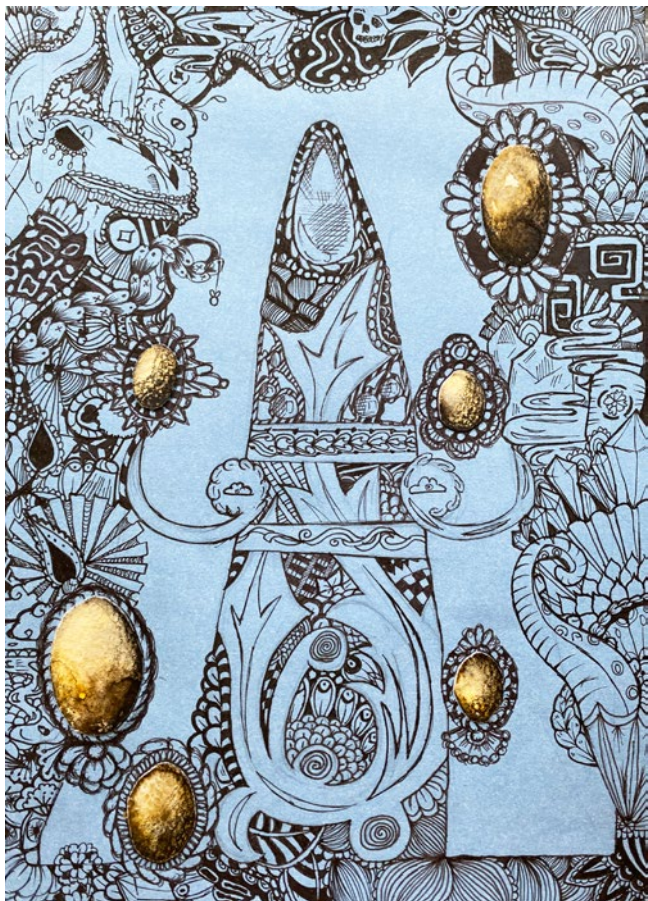
UUSKASUTUS- JA PARANDUSKESKUS

ÜVENDUSED:

- MAAKÜTE
- PÄIKESEPANEELID
- SUURED VAATEAKNAD
- UUS RÕÕPSI-PUNANE PUITLAUDIS



Hiie Utsu, 8. klass



Cidra Angela Abbara, 8. klass



Karl-Markus Lea, 8. klass



Hanna Nahksepp, 8. klass



Heleriin Kink, 7. klass



Johanna Urb, 7. klass



Kermo Kongo, 8. klass



Rio Truija, 8. klass



Lisett Kõõts, 8. klass



Terek Skuin, 8. klass



Subkultuurid, 9. klass





Karin Raudsepp, 9. klass



Ketlin Häelme, 9. klass



Otto-Mathias Jõgi, 9. klass



Anne Lee Tiks, 9. klass



Olivia Peegel, 9. klass



Anete Hani, 9. klass



Eleriin Raag, 9. klass



Mattias Eskla, 9. klass



Kristelle Oja, 8. klass



Kristin Koger, 8. klass